

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVII - N. 1 - 2 - 3

Gener - Febrer - Març 2010

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure

Cartes pastorals 5

Nomenament

Mons. Piris membre Consell Pontifici Com. Socials 21

Missa Crismal 2010

Homilia de Mons. Piris..... 22

Diaconia de la Cultura

Article de Mons. Piris al Web del Consell Pontifici 25

Decret

Nomenaments Consell Pastoral Diocesà 28

Confirmacions

Primer trimestre 30

Vicaria General:

Consell Pastoral Diocesà

Sessió del dia 26 de febrer 31

Consell Presbiteral

Sessió del dia 1 de febrer 32

Secretaria General:

Nomenaments 33

Comunicat de premsa

Béns de la Franja..... 34

Càritas Diocesana:

Immigració 36

Xarxa Entitats Cristianes:

Projecte informació i atenció caps de setmana 38

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

Jornada Mundial de Oración por las Vocacions 43

XLIV Jornada Mundial Comunicaciones Sociales 47

Jornada Mundial de las Misiones 2010..... 50

XXV Jornada Mundial de la Juventud..... 54

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Primer Trimestre 2010 61

Ajudant a viure

La protecció del diumenge

3 de gener de 2010

El febrer de l'any passat, representants de les Esglésies (catòlica, protestant i anglicana) en la COMECE saludaven amb goig la iniciativa d'un bon grup de diputats europeus que proposaven en aquell Parlament la necessitat d'una declaració sobre la protecció del diumenge, subratllant que "la festa dominical és un pilar essencial del model social europeu i un component de l'herència cultural d'Europa". Aquests diputats pensaven que adoptar aquesta resolució seria una presa de posició clara del Parlament europeu en favor d'una Europa social.

"La crisi econòmica i financera –escrivien– ha fet comprendre millor fins a quin punt hi ha aspectes de la vida que no poden ser comercialitzats. El consumisme desenfrenat no és ni un model de desenvolupament econòmic durador, ni un model de desenvolupament humà. Nosaltres sabem que els homes i les dones que treballen el diumenge són discriminats en les seves relacions socials. Està demostrat que queda afectada la seva vida familiar, el seu desenvolupament personal i fins i tot la seva salut."

En aquests temps d'atur massiu, on milers de persones el que voldrien seria poder trobar una feina, pot semblar estrany demanar encara la protecció del diumenge. Però el cert és que, en els darrers anys, aquesta protecció s'ha vist reduïda en molts estats europeus en favor d'una visió política massa consumista, on els assalariats es veuen necessitats de parcel·lar la seva vida privada, obligats a assegurar horaris comercials i establiments oberts sense interrupció. Ho podem comprovar fins i tot en aquests dies en els quals –malgrat la crisi que ens acompanya– s'ha fet necessari comprar i vendre massivament.

Mai està de més, doncs, reivindicar la protecció del diumenge com a dia de descans setmanal en les legislacions que afecten el temps de treball a fi de millorar la protecció de la salut dels treballadors i la reconciliació entre treball i vida familiar. Més, quan en el respecte del descans dominical està la base del nostre model social i és un component de la nostra herència cultural cristiana, sortida d'una tradició llarga i de gran valor.

És indiscutible que el descans dominical és un factor decisiu de reconciliació entre treball i vida familiar, conserva una significació essencial

en les relacions familiars i en la vida social i cultural. És un dels escassos temps a preservar per tal de permetre trobar-se els nens i els seus pares. Afortunadament, la legislació europea el considera com a dia de descans setmanal per als infants i adolescents.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La necessària complementarietat

10 de gener de 2010

Cada vegada som més conscients que la nostra societat es mou amb una forta interdependència, i la unificació creixent del món (“signe dels temps”) ens demostra que no tenim més opció que augmentar la nostra comunicació, trobar-nos persones i grups i dialogar amb franquesa, intercanviant projectes i experiències. Ningú no es basta a si mateix.

En la Carta Pastoral **“Entre tots i per al bé de tothom”** us demanava ser corresponsables i complementaris tractant de superar individualismes, clericalismes i lideratges absorbents i procurant concretar i distribuir les tasques. Tots (laics, mossens, diaques, membres de la vida consagrada), tots haurem d’anar trobant el nostre lloc en la comunitat eclesial i no ocupar el d’un altre.

Com us deia, “no es tracta tampoc de traspasar al laic responsabilitats que són pròpies del ministeri ordenat. La corresponsabilitat exigeix que tots assumim la nostra pròpia responsabilitat. Res d’inhibició, però respectant el carisma dels altres, confiant en ells, no acaparar-ho tot sinó tenir un gran sentit de la mútua complementarietat.”

Però si volem construir plegats, hem de realitzar la nostra missió superant personalismes i augmentant la convergència solidària i la complementarietat en els ambients en què hem de conviure i, fins i tot, fent de pont entre persones i grups, encara que ens trepitgen.

Això ens demana, per exemple, posar sempre els interessos del conjunt davant els interessos particulars. Ens demana una espiritualitat centrada en el diàleg, l’escolta i l’acollida, subordinant-ho tot i tots a la realització del bé comú.

Haurem d’intentar aprendre a respectar el pluralisme, la participació, la capacitat de convivència, posant en comú la fe, l’esperança, el treball, l’oració, l’alegria de creure i compartir, de ser i sentir-se part de la comunitat

i no una cèl·lula aïllada. La nostra justa llibertat no ens ha de portar mai a esqueixar el conjunt del cos.

El camí de reflexió que hem anat fent en el primer trimestre del curs ens ha ajudat a analitzar la realitat (cal conèixer i tenir en compte la nostra situació eclesial amb mirada de fe, d'esperança i amor) i hem començat a fer un cert "diagnòstic" (contrastant el que hauríem de ser amb el que som realment).

Us animo a continuar practicant la "pedagogia de la participació" en els diferents grups i Consells parroquials i arxiprestals, amb les informacions i les consultes que calgui fer a la gent. Treballem perquè tots siguem membres cada vegada més adults, implicant-nos tots en el present i futur de la nostra Església diocesana.

Agraeixo molt als responsables i equips de les Parròquies, Delegacions i Secretariats el servei eclesial que estan fent a les nostres Comunitats, que és també servei a la societat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Diferents però no distants

17 de gener de 2010

Al nostre temps, potser no ens crida ja massa l'atenció el fet de les migracions perquè forma part del nostre entorn habitual, però certament continua essent un fenomen que afecta en l'actualitat a més de dos-cents milions d'éssers humans al món, i és una experiència dolorosa per a molts. Certament és una realitat complexa social, cultural, política, econòmica, religiosa i pastoral, però mai no hauríem d'acostumar-nos a contemplar amb indiferència la quantitat de drames que provoca aquesta mobilitat humana "forçosa"...

Ja fa molt temps, el Papa Joan XXIII ("Mater et Magistra") deia que quan, malauradament, tants germans i germanes nostres no poden viure en pau i dignitat al seu propi país i es veuen necessitats d'emigrar per la força, hem de facilitar-los que puguin asseure's a la taula de la humanitat... I anys després (2004), un text del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants explicava que el fenomen migratori planteja el problema ètic de la recerca d'un nou ordre econòmic internacional mirant de procurar una més justa distribució dels béns de la terra, i de la visió de la comunitat internacional com una família de pobles.

Gràcies a Déu, les nostres comunitats van mostrant que, si s'afavoreix l'acollida fraterna i una integració gradual que vagi facilitant la trobada i la comprensió i harmonitzant les diferències, els emigrants ofereixen una molt bona contribució a la nostra pròpia escala de valors massa "materialitzada" i més aviat "deficitària".

Us animo a multiplicar "proximitats". El fet que els immigrants procedeixin de cultura distinta a la nostra pot ser ocasió d'enriquiment mutu creant espais per a intercanviar experiències i aprendre els uns dels altres. Però per això cal reconèixer la seva aportació, no sols tolerar-la, i afavorir així una fraternitat més i més evangèlica.

Que puguin sentir-se acollits quan s'acosten a una comunitat parroquial particular i no hagin de convertir-se en una espècie d'"ovella perduda" o abandonada... Que no sigui mai un impediment el fet de parlar una llengua diferent a la nostra o seguir costums diferents als nostres.

Davant els inevitables conflictes provocats per diferents motius, inclosos els recels i desconfiances, els seguidors de Jesús hem de contribuir a la construcció d'un món que sigui capaç de posar més l'accent en les semblances que en les diferències. Aquestes no han de ser mai un obstacle absolut. És més, quan parlem de "catolicitat", estem afirmant-les, les diferències, com una riquesa que ens obre a horitzons universals.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Testimonis d'unitat

24 de gener de 2010

Renovant com cada any experiències de pregària ecumènica, cal tenir present que aquest testimoni no es redueix a una setmana o a un dia especial. Sempre, cada dia, demanem al Senyor que concedeixi a la seva Església la pau i la unitat. I ho demanem perquè la unitat forma part del ser de l'Església i del quefer del cristià. Tots estem cridats a pregar i a treballar per la unitat dels cristians i els membres de l'Església, segons les Constitucions Conciliars, tenim el repte de ser signe i instrument de la unitat i la reconciliació amb Déu i entre els germans. És un do de Déu que ho ha volgut per al seu poble constituït com a Església, però també és tasca nostra de cada dia, per mantenir-nos en fidelitat a Ell i en comunió amb tots els nostres germans que creuen en Jesucrist.

Allò que anomenem ecumenisme –i que cal distingir del diàleg interreligiós– troba el seu fonament en el testament que ens deixà el mateix Jesús el dia abans de la seva mort: Que siguin ú (Jo 17, 21). El Concili Vaticà II assenyalà la promoció de la unitat dels cristians com un dels seus principals objectius i com un impuls de l'Esperit Sant (cf. *Unitatis redintegratio*, 1 i 4).

Sabem que el camí és llarg però l'hem de fer amb esperança i conscients de que no hi ha veritable ecumenisme sense un esforç de conversió interior que ens faci superar diferències i incomprensions, malentesos i prejudicis. Una Església local en la que abundi l'espiritualitat de la comunió –com us he demanat en la recent Carta pastoral “Entre tots i per al bé de tothom”– sabrà purificar-se de les ‘toxines’ de l'egoisme que alimenta gelosies, desconfiances, desigs d'autoafirmació o enfrontaments, i s'afanyarà en promoure accions testimonials en conformitat amb l'Evangelí de la unitat.

Perquè les manifestacions de bons sentiments no són suficients. Cal fer gestos concrets que entren en els cors i esperonen les consciències, sabent que l'ecumenisme no és una elecció opcional, sinó un deure sagrat per als seguidors de Jesús. En la mesura de les nostres possibilitats hem de donar un testimoni comú de la nostra fe en un món cada vegada més secularitzat. I això demana també, en la situació actual, redescobrir i reforçar els fonaments d'aquesta fe: cal tenir i testimoniar una fe ferma i conscient en el Déu viu, un i tri, en la divinitat de Crist, en la força salvífica de la creu i de la resurrecció.

Aquest és el testimoni que se'ns demana en aquest moment i que, enmig de les fosques que vivim, ens ha de convertir en llum del món (Mt. 5, 14-16), en constructors de pau i d'esperança per a tota la Humanitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Llavors d'esperança

31 de gener de 2010

Continuant les reflexions motivades per l'any sacerdotal convocat per Benet XVI en memòria del Sant Rector d'Ars i, pensant en tants joves –o menys joves– que podrien plantejar-se en consciència què vol Déu que facin de la seva vida, recordo allò que contaven d'un tal Dr. Livingstone. Quan va anar a treballar a l'Àfrica, uns amics li van escriure: “Volem enviar-li

gent que l'ajudi. ¿Existeix ja una bona carretera fins a aquest lloc?”. El Dr. envià com a resposta aquest missatge: “Si tenen vostès gent que només vindria si hi hagués una bona carretera, no els vull per a res. ¡Només vull gent disposada a venir encara que no hi hagi carretera!”.

Doncs bé, amb ocasió d'aquest any especialment dedicat a pregar pels capellans, a pensar-hi i decidir, jo també vull repetir una vegada més la meua crida a tots aquells que vulguin lliurar la seva vida a favor dels altres en el ministeri sacerdotal o en altres vocacions d'especial consagració. Tot i que potser no tenim “una bona carretera”... l'Església de Lleida us necessita i confia en vosaltres.

I faig extensiva la invitació als preveres, als consagrats i consagrades, a les famílies i educadors cristians, animant-los a fer una crida “personalitzada” sense complexos, compartint així l'alegria de creure en Jesús i servir la seva Església.

Sabem que la imatge dels consagrats –i la del capellà més encara– segueix essent ‘notícia’ (tot i que el que es publica és el 0,1% de situacions negatives, “menjant-se” el 99,99% de vida callada, entregada, fent el bé, que és la de la immensa majoria). Jo vull agrair públicament a tots ells, i particularment als nostres preveres, tants fruits de bé, tantes hores d'ajuda silenciosa i amagada, d'acompanyament i suport a les persones i de testimoni de Déu a les terres de Ponent.

I recordem també un particular: el nostre Seminari –ho sabeu bé– està integrat en l'Interdiocesà de la Tarraconense a Barcelona. Actualment hi tenim només dos seminaristes i hem de seguir “pregant al Senyor del sembrat” i invitant explícitament a possibles “operaris”.

Un seminarista és com una “llavor” d'aquest ministeri presbiteral que tantes de les nostres Comunitats (i d'altres arreu del món) esperen amb ànsia. Diguem per tant que en si mateix, un seminarista és una “llavor d'esperança”, i el Seminari és com un planter de vocacions, que, després de l'ordenació, trasplantades a la parròquia i als altres ministeris, produiran els seus fruits.

Pot semblar-vos un miracle però la veritat és que, cada any, n'hi entren entorn a uns 350 nous als Seminaris Diocesans espanyols i en reben el Sagrament de l'Orde més de 200. A la nostra Catalunya es va remuntant més lentament del que ens agradaria, però seguim lloant Déu amb esperança.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Contra la fam, defensa la Terra

7 de febrer de 2010

Quan es parla de desenvolupament sostenible als documents eclesials, habitualment es fa sempre esment de la responsabilitat que s'ha de tenir davant la natura, perquè hi ha el convenciment que la superació dels problemes ambientals pressuposa una nova concepció de les relacions amb la creació: repensar posicions, valoracions i comportaments personals. Se'ns demana mirar-nos la terra, la natura en general, des d'una perspectiva més ètica i responsable. I per als cristians, fins i tot, caldria parlar d'una mirada contemplativa de la terra, de tots els béns creats que són do de Déu.

Certament si volem tenir cura i defensar la terra –com ens demana expressament enguany la Campanya de Mans Unides– hem de revisar les nostres orientacions ètiques fonamentals (fins i tot les possibilitats i els límits de la tècnica), i situar-nos d'una altra manera en relació a la natura: cal una mentalitat econòmica i de vida que tingui com a valor essencial el benestar social i ecològic i no el màxim consum possible. Però aquí topem amb pedra.

Gràcies a Déu, la nostra sensibilitat ecològica va augmentant; però, de vegades, penso que potser els telediaris ens van acostumant massa a parlar sense preocupacions excessives sobre el forat d'ozó, la desaparició de boscos, l'energia solar o les transformacions de les primeres matèries... Tots sabem també que el mateix creixement industrial, que és un bé, pot venir acompanyat d'efectes “externs” que s'han de controlar més i millor, si volem dominar les seves possibles conseqüències negatives sobre recursos naturals indispensables com l'aire i l'aigua.

Es tractaria de viure com un imperatiu moral aquesta necessitat de cuidar (defensar) la terra, convençuts que té una relació directa amb l'eradicació de la pobresa i la fam, però això demana educar-nos i educar per a un sentit de justícia social que sembla ser encara minoritari. I sentir en consciència la necessitat de compartir més i més allò poc o molt que tenim, i dur-ho a la pràctica.

Hauríem de convèncer-nos que el problema de la fam és un problema de moralitat pública, que no resoldrem mai si no posem en qüestió algunes maneres de viure –sobretot en el nostre món més desenvolupat– i els valors que inspiren la convivència entre pobles i països.

Ens faria molt de bé tenir sempre present, de manera agraïda, la preciosa definició de Pau VI en la Carta Encíclica “*Populorum Progressio*” (n. 10) sobre el vertader desenvolupament: “És passar de condicions de

vida menys humanes, a condicions més humanes, per a cadascú i per a tots”.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Actuar, mes que no lamentar-se

14 de febrer de 2010

Ho he escoltat a la Ràdio: “Per cada minut que dediques a lamentar-te, un minut menys que tens per a actuar”. Un pensament que m’ha semblat especialment constructiu per a començar la Quaresma, període que prepara la celebració de la Pasqua (pas de mort a vida). ¿Per què no busquem compromisos i maneres concretes d’actuar i promoure vivències transformadores? Tradicionalment, la Quaresma ha estat per als creients temps de penitència i de reconciliació i continua essent una ocasió esplèndida per a una profunda revisió de vida a la que no hauríem de resistir-nos per incòmode que resulti confrontar-nos amb la veritat de l’Evangeli.

Davant una nova Pasqua, vull compartir amb vosaltres la pau i la serenitat que dóna saber que estem en bones mans i convidar tots a viure un dels valors més necessaris en el nostre temps: l’esperança. I, en concret, als cristians vull recordar-los que no podrem mai anunciar i presentar Jesucrist des de la “desesperança” o des de la consciència (o aparença) de què “no hi ha res a fer”, excusant-nos en què la nostra societat està molt descristianitzada.

Però, com us deia en la Carta Pastoral (“Entre tots i per al bé de tot-hom”), l’esperança no és una actitud que s’adquireix amb voluntarismes o gimnàstica espiritual, sinó passant perills i problemes greus dels quals només ens en podem sortir per gràcia de Déu. Avui ens calen més que mai cristians “provats i esperançats” que ens siguin un referent, com ho és de fet per a tots nosaltres el jove lleidatà Beat Francesc Castelló i Aleu, un cristià capaç de dur fins al final una vida coherent amb la seva fe i donar-ne el testimoni suprem de morir pel Crist.

És cert que existeix la temptació de tancar-se amb actitud de resignació davant la dificultat d’entrar en diàleg amb la societat actual; molts estan desanimats en l’assaig de noves vies d’evangelització, amb el perill de refugiar-se en l’intimisme o en petits grups de compensació. Però també hi

ha molta gent que busca i viu valors evangèlics. Busca fars que els hi guïïn i un d'aquests fars és l'esperança cristiana.

Mai negarem les dificultats, però la nostra convicció és que des que Déu ressuscità Jesús d'entre els morts, es ja una experiència demostrada que les tenebres només les dissipa la llum i que l'odi únicament el venç un amor incondicional a l'estil del Mestre. Valentia, doncs, per a il·luminar, purificar i estimular suscitant valors evangèlics: actituds d'esperança, llibertat, justícia, respecte, convivència, fraternitat..., i promovent comportaments coherents amb aquests valors.

Aprofitem la Quaresma, per exemple, per a fer opcions decidides d'altruisme i generositat. Que l'antiga pràctica del dejuni i l'almoïna generosa ens porti a privar-nos de manera eficaç, no tan sols del superflu sinó també de bastant més per compartir-ho amb els qui viuen en necessitat. L'oració incessant demostrarà també si Déu té la prioritat efectiva en la nostra vida i ens menarà a reproduir amb Crist el camí que salva: desviure'ns pels altres "perquè tinguin vida".

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Qüestió de dignitat

21 de febrer de 2010

La pregunta seria: a què ens referim uns i altres quan amprem el terme dignitat? I ho dic recordant el molt que es va publicar sobre la dignitat –fa un parell de mesos– a propòsit d'assumptes tan dispars com l'editorial conjunta sobre la dignitat de Catalunya i les seves repercussions, o el problema de la Sra. Aminatu Haidar –demanant salvar la seva vida “de manera que quedi estalvia la seva dignitat”–, o la concentració de militars davant el Ministeri de Defensa demanant una reforma legislativa sota el lema “Dignitat i drets”.

En els tres fets citats em cridà l'atenció la coincidència, l'ús repetit i la defensa de la dignitat com un valor fonamental. Fins i tot, en l'últim cas, es reivindicava un principi: que no prevalguin els criteris de valoració subjectiva. Una observació que continuo trobant particularment apropiada perquè als nostres dies sembla que hi ha un interès especial en propagar la doctrina i la praxis dels valors i del bé subjectius. Com si allò bo o dolent fos únicament fruit de decisions personals o, al màxim, resultat del consens o de l'acord de majories. Amb raó es parla del relativisme de la cultura actual.

Tanmateix, sabem que l'ésser humà, intel·ligent i lliure, posseeix desitjos insaciables d'amor i de felicitat, i és capaç de transcendir-se i de dominar el món en què viu i del que forma part. Per això, quan parlem de la dignitat humana ens estem referint a un valor superior respecte als altres éssers vius, un valor singular que forma part de la nostra identitat, que podrem acceptar o rebutjar, però que és quelcom que demana un respecte incondicionat i absolut en tots els casos.

És el que proclamà l'Assemblea General de Nacions Unides, el 1948, aprovant la Declaració Universal dels Drets Humans que indica expressament, en el Preàmbul, l'aspiració a un "món en el que els éssers humans, alliberats del temor i de la misèria, frueixin de la llibertat de paraula i de la llibertat de creences", un horitzó ètic que demana respecte absolut a la dignitat de l'ésser humà.

En aquest sentit, els cristians ens hem de sumar a l'afany per la justícia dels drets humans de tots i sempre, encara que no tots comparteixin la creença que la dignitat radica en què estem creats a imatge i semblança de Déu. El valor de la persona i la seva dignitat incondicional és una realitat inqüestionable a la llum de la fe, i més per als qui afirmem l'Encarnació ("Déu-amb-nosaltres").

L'enèrgica crida de Sant Lleó el Gran "adona't, oh cristià, de la teva dignitat..." és aplicable a tots els fills i filles de Déu.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Apunta-hi els teus fills

28 de febrer de 2010

Semblaria que hi ha una certa confusió al voltant de la possibilitat i conveniència de la formació religiosa a les escoles. ¿Com és possible que el fet que els alumnes puguin conèixer la cultura religiosa del seu entorn, les raons de les seves festes i dels seus costums, de la seva manera d'actuar humana i cristiana, així com les altres religions, sembli un problema greu per a alguns?

L'ensenyament religiós catòlic ofereix una explicació ordenada dels fonaments, continguts i exigències morals de la Religió Catòlica, contribuint a la formació integral dels alumnes. No és ni catequesi ni adoctrinament, sinó cultura, exposició objectiva i raonada de la fe, procurant un ensenyament

de qualitat. Aquest ensenyament es porta a terme en relació amb els altres continguts que es transmeten a l'Escola. D'aquesta manera i responent a les seves grans preguntes, la Religió Catòlica els aporta raons per estimar, raons per creure i raons per esperar.

Sobretot, la formació religiosa catòlica presenta Jesucrist, en qui els vostres fills poden emmirallar-se i trobar-se a si mateixos, adquirint una visió de la vida, de les relacions amb els altres, del futur i de les seves mateixes arrels, que farà d'ells persones més felices i ciutadans més lliures i responsables.

D'altra part, el que fa l'ensenyament religiós catòlic és oferir un servei perquè els pares puguin desenvolupar un dret fonamental propi: el dret a què els seus fills rebin la formació religiosa que vagi d'acord amb les seves pròpies conviccions, segons l'article 27.3 de la Constitució que tots els ciutadans hem de respectar. L'Estat està obligat a garantir aquest dret en condicions equiparables a qualsevol matèria que afavoreixi la formació integral de l'alumne. El contrari és afirmar que aquest ensenyament no aporta continguts importants per a la formació, que la mateixa Constitució valora i mana garantir, tot i que no sempre es faciliti el seu normal desenvolupament. Però, és clar que l'exercici d'aquest dret fonamental dels pares no pot dependre de l'opinió contrària d'alguns grups, ni de les pressions polítiques i socials que es manifesten en contra, ni del mateix poder de l'Estat.

En conseqüència, vull fer una crida a seguir valorant la necessitat d'una formació escolar el més completa possible, animant pares i mares catòlics –i tants d'altres que ho consideren un bé– a demostrar aquest interès apuntant els seus fills a la classe de religió catòlica i demanant per a ells aquest ensenyament, convençuts de la gran aportació que suposa per al seu desenvolupament integral.

I també agraeixo expressament el servei esforçat dels professors de religió catòlica que, de vegades contracorrent, exerceixen aquest veritable ministeri acompanyant com a bons educadors les noves generacions, que són el futur de la nostra societat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Mirant cap a la Pasqua

7 de març de 2010

Fa un temps, davant la visita d'una mare ja entrada en anys amb la pensió mínima i amb un fill a la presó, vaig haver de preguntar-me: Com puc jo anunciar a aquesta bona dona la Feliç Notícia de la Pasqua? Ella reconeixia la culpabilitat del fill i ho vivia amb serenor, però quina Pasqua pot celebrar una mare que, després de tants anys de treball i esforços, viu amb el cor encongit per la dolorosa experiència de tenir aquest fill privat de llibertat?

I ara, recordant-ho, em torno a preguntar: Quina Pasqua pot celebrar una família, un poble, una humanitat amb molts dels seus membres *“tan poc lliures”* per dins i per fora? I quina Pasqua podrà celebrar una humanitat *“tan distanciada”* entre si per diferents motius: idees, color, religió, desigualtats econòmiques, etc.?

Cada dia som testimonis, quan no protagonistes o còmplices, de quantitat de relacions humanes enfrontades, violentes, aspres, hipercrítiques. Fins i tot entre persones i grups que proclamem com a solució la Caritat de Crist dient que “no és groller ni egoista, no s’irrita ni es venja; no s’alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat” (1Cor 13, 5-6).

Certament la debilitat humana, l’egoisme, les desgràcies... generen injustícia, desigualtat, misèria. Però els cristians hem de *“fer veure”* que, des de la Pasqua de Jesús (*des del seu “pas” de mort a Vida*), es pot aspirar a refer l’equilibri trencat, i que un camí ben concret és el que assenyala Ell mateix: “sigueu misericordiosos *com ho és el vostre Pare*” (Lc 6,36). “Cal que l’Església del nostre temps adquireixi consciència més fonda i concreta de la necessitat de donar testimoni de la misericòrdia de Déu en tota la seva missió” (Joan Pau II, *Dives ‘in’ Misericòrdia*, 12).

Recordem, doncs, que les obres de misericòrdia són expressió concreta de la caritat. La misericòrdia és aquell amor que impulsa a actuar davant la indigència del proïsme. I no pot quedar només a nivell emotiu, s’ha de traduir en servei actiu: “Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei de Crist” (Gal 6,2). La carta de Jaume (2,15ss) i el mateix apòstol Joan (1Jo 3,17ss) ens avisen de possibles caricatures.

Gràcies a Déu a Lleida es fa un esforç notable en aquest sentit, però com que pot haver-hi també a les nostres comunitats *“membres menys sensibles”*, la Quaresma ens ofereix l’oportunitat de revisar, per exemple, si davant la realitat de tants fills i filles de Déu que no poden viure *“com Déu mana”*, som cada dia més els cristians capaços d’alterar el nostre tren de vida, de modificar el nostre compte bancari, de revisar l’exercici de la pròpia

professió, de sintonitzar espontàniament amb els més fràgils i de mobilitzar més evangèlicament les nostres capacitats (Jo 15,13).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Religiositat popular

14 de març de 2010

La religiositat popular és, en paraules de Pau VI (EN 48), una realitat tan rica com amenaçada, però s'hauria de contemplar el més objectivament possible, eliminant qualsevol autosuficiència o menyspreu. És pura i simplement una religiositat (creient, cristiana, catòlica?) compartida per molts, amb expressions emotives i devocionals, que es manifesta de moltes maneres, algunes fins i tot bastant discutibles. Però això no autoritza a desqualificar-la sense més.

El Concili Vaticà II de cap manera ha parlat d'eliminar la religiositat popular. El que sí ha fet és considerar-la un camp d'evangelització i, en alguns casos, fins i tot, una bona plataforma per evangelitzar, i gairebé l'única per a certes persones que no tenen altre contacte o relació amb l'Església.

Segons el Catecisme de l'Església Catòlica (n. 1674), a més de la litúrgia sacramental i dels sacramentals, cal que la catequesi tingui en compte les formes de pietat dels fidels i de religiositat popular, de les quals el Concili Vaticà II va dir que “perllonguen la vida litúrgica de l'Església, però no la substitueixen” (SC 13).

Probablement el que falta en molts és una bona catequesi que els ajudi a no reduir la pràctica religiosa i, de vegades, la mateixa fe a manifestacions exteriors sense la corresponent vida litúrgica i sacramental i una adequada vida moral. Són dèficits que hauríem d'examinar entre tots i tractar de posar-hi remei de manera responsable i respectuosa. La veritat és que tots tenim en la nostra història personal vivències de religiositat que ens han ajudat en altres temps, i potser encara avui, a resar més “a gust” davant tal o qual imatge de Crist o de la Mare de Déu. Cal assenyalar qualche Santuari en especial per a il·lustrar aquesta darrera afirmació?

Tot i això, per als cristians, el fet més important de tota la història humana és la Mort i Resurrecció de Jesucrist: el Misteri Pasqual. Aquell esdeveniment es fa present en les nostres celebracions (no és un simple record de quelcom ja succeït o una simple commemoració –com unes bo-

des de plata-); es ‘realitza’ en els Oficis de la Litúrgia del Dijous Sant, del Divendres Sant, de la Vetlla Pasqual, de la missa de Resurrecció. Davall els vels dels signes i gestos litúrgics ‘succeeix’ per a nosaltres la Mort i Resurrecció del Senyor.

Ara que falta poc per a la Setmana Santa cal preparar-nos per a donar sentit per dins al que fem per fora. És important com fem les coses, però ho és encara més pensar i tenir ben clar què fem, perquè ho fem i què celebrem.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

“Vine i segueix-me”

21 de març de 2010

Així d’interpel·ladora és la crida de Jesús. Respecta sempre la decisió de cadascú i no condicionarà mai la resposta, però no fa un simple suggeriment a l’estil d’una oferta publicitària, sinó una invitació en tota regla que demana canviar la manera de viure.

Tots els batejats hem rebut aquesta crida al seu seguiment i a alguns ens crida no tan sols a ser cristians, de manera genèrica, sinó a ser-ho d’una manera ben concreta en una vocació particular. Tots hauríem de sentir-nos més responsables davant aquesta tasca d’ajudar els joves a descobrir la seva vocació particular. Més encara, ateses les circumstàncies actuals, ho considero una prioritat en la vida de les nostres parròquies, comunitats, centres educatius i famílies cristianes.

Hi ha qui diu que els joves d’ara no volen aprofundir en segons quines coses i que no es deixen interpel·lar per por al compromís, preferint “nedar i guardar la roba”. És possible, però jo penso que si trobessin més signes de qualitat evangèlica i radicalitat de vida en els cristians que coneixen, en nosaltres mateixos, en els clergues i laics que tenen a prop, podrien arribar a fer-se preguntes a fons sobre la pròpia vocació (PDV 40). Si més no, els cridaria l’atenció i voldrien comprendre què hi ha dins d’aquell home i/o d’aquella dona que els fa sempre disponibles als altres i capaços de viure compartint els seus béns amb tanta generositat, o multiplicant-se incondicionalment i jugant-s’ho tot en favor dels més fràgils, o estimant a fons perdut i perdonant sempre a l’estil de Jesús, o no perdent mai l’alegria de viure, etc. ¿Què o qui el fa ésser i viure així? Tal vegada podrien arribar a experimentar

l'atractiu d'aquesta opció de vida que anomenem “d'especial consagració” i sentir-se contagiats fins a identificar-s'hi i prendre decisions.

Escric tot això tenint en compte la celebració en aquestes dates del Dia del Seminari i volent compartir concretament la preocupació per les vocacions presbiterals. Com suscitar vocacions al ministeri sacerdotal? Què s'està fent per aquesta finalitat a la nostra Església diocesana, més enllà de les iniciatives de la Delegació de Vocacions? A qui estem fent la proposta directa i oferint la possibilitat d'iniciar un camí? Quins aspectes de la vida cristiana estem descuidant o cultivant insuficientment en l'acompanyament dels joves? Quin temps dediquem a conversar amb ells aclarint dubtes o donant-los motivacions que 'enganxen' i els alliberin d'altres dependències ambientals que ells mateixos diuen que no els omplen? Com educar de manera evangèlica, respectuosa amb les persones, i positiva, afavorint un possible diàleg entre el Senyor que crida i aquell que pot sentir-se cridat?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Setmana Santa litúrgica i popular

28 de març de 2010

Podríem dir que la Setmana Santa litúrgica, celebrada al temple, i la Setmana Santa popular al carrer són germanes perquè han nascut de la mateixa fe. La primera 'reviu' la Mort i Resurrecció de Jesucrist en la litúrgia, sota els signes sacramentals. La segona 'recorda' de manera més visible, emotiva i plàstica aquest mateix esdeveniment, tot i que no n'és una reproducció. Neix com un complement de la litúrgia (i de la catequesi) que –en llatí– no arribava al poble cristià, al qual no li bastaven els ritus i els gestos de la litúrgia i necessitava identificar-se més visiblement amb el Senyor en els episodis de la Passió i Resurrecció, participar-hi amb més sentiment. Llavors surt al carrer de vegades representant escenes de la Passió en quadres vivents i d'altres estructurant la representació en passos, processons, confraries, etc.

No es pot negar que aquest fenomen de religiositat popular ha estat molt profitós per expressar i alimentar la pietat, ha creat bellesa i art, i continua fent molt de bé a la fe senzilla de la gent. Però també és cert que caldria distingir millor la barreja de sentiments estètics, socials i religiosos que evoca i desperta. Tant de bo les manifestacions al carrer, amb els seus

components plàstics i estètics, alimentin cada vegada més aquests sentiments religiosos.

Viure la Setmana Santa al carrer amb esperit religiós reclama atenció a les qüestions fonamentals evitant la dispersió en allò accessori. Significa centrar el nostre interès en viure el que estem realitzant, concentrats en la contemplació del Misteri que passem pels carrers. I per a concentrar-s'hi cal conèixer bé el que representen els passos processionals, conèixer bé aquells episodis de la Passió que acompanyem o portem a les espatlles i el seu sentit, que està bàsicament expressat en els relats evangèlics. Hauríem de conèixer-los a fons i deixar-nos 'copsar' per ells.

I també cal dir que en una processó vertaderament religiosa no pot faltar la pregària. Per compte d'aconter-nos en contemplar les imatges amb una mirada curiosa o estètica simplement, podem fer-ho amb mirada religiosa i amb diàleg silenciós amb la Persona o el Misteri que representen.

Aprofito per a convidar a tots els membres del Bisbat de Lleida a compartir una experiència forta de Pregària en Comunitat el dimarts dia 30, si Déu vol, a les 7 de la tarda a la Catedral. És l'anomenada Missa Crismal en la que seran beneïts els olis i consagrat el crisma amb els quals l'Esperit unirà els qui seran batejats o confirmats i els nostres malalts. En ella també els Preveres renovaran les promeses de la seva Ordenació, i la vostra presència acompanyant-los serà un bon signe d'eclesialitat.

Feliç setmana santa i molt bona pasqua a cadascú.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Nomenament de Mons. Joan Piris com a membre del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials

SECRETARIA STATUS

Summus Pontifex

BENEDICTUS XVI

Membris Pontificii Consilii de Communicationibus Socialibus ad quinquennium ascripsit Reverendissimum Dominum

IOANNEM PIRIS FRIGOLA

Id in notitiam ipsius Reverendissimi Domini Piris Frigola perfertur, ut ea de re opportune certior fiat ad eiusdemque normam se gerat.

Ex Aedibus Vaticanis, die I mensis Decembris, anno MMIX.

Francis Card. Beatis

Secretarius Status

Missa Crismal de 2010

Homilia de Mons. Piris

Is 61,1-3a.6a.8b-9; Ap 1,5-8; Lc 4,16-21

Us agraeixo la vostra participació en aquesta celebració en la qual tots tindrem el goig de reafirmar la nostra identitat, especialment els ministres ordenats als quals el Papa Benet XVI, amb motiu del 150è aniversari de la mort del Sant Rector d'Ars Joan Mª Vianney, ha animat a una renovació interior per tal que el nostre testimoni evangèlic, en el món d'avui, sigui més intens i incisiu, i a presentar i fer percebre la importància del paper i de la missió del capellà a l'Església i a la societat contemporània.

A tos vosaltres membres del poble de Déu, i a cada comunitat de l'Església de Lleida, us convido a valorar i a donar gràcies per l'impagable servei dels preveres; a pregar per ells i per l'increment de les respostes a la vocació ministerial; i a promoure, entre tots, un diàleg serè compartint inquietuds, acompanyant-nos en les nostres debilitats i buscant, fraternalment, les respostes adequades als reptes que la situació actual ens planteja.

Entre nosaltres ha ressonat novament el text d'Isaïes 61 que Jesús ha fet seu: L'Esperit del Senyor reposa damunt meu, perquè ell m'ha ungut, *m'ha enviat...* A l'Església de Jesús, tots els batejats som **enviats** i Qui envia és Déu mateix. Aquest és un primer aspecte que els qui hem rebut el sagrament de l'Orde ratificarem avui: som cridats a revifar el do de Déu que està en nosaltres per la imposició de les mans (1Tim 4,14; 2Tim 1, 6-7).

Sabem que la font última del nostre ministeri es Déu Pare que va santificar i enviar el seu Fill al món (Jn 10,36) i que és l'Esperit Sant qui dóna el poder i la gràcia. El bisbe –en l'ordinació– és només un mitjancer, com ho és el canal que ens porta l'aigua de la font.

I sabem també que el que rebem per l'ordenació és constitutivament “diaconia”, servei, per acompanyar com a bons pastors el poble de Déu (Rom 11,13; 1Tim 1,12), desposseint-nos i fent-nos tot per a tots, a temps i a deshora (2Tim 4,2), com una mare pels seus fills (1Cor 9,12-23; 1Tes 2,5-12).

Fem diferents tasques però **formem un únic presbiteri** i la nostra unió, que es manifesta en la col·laboració institucional a través del “consell presbiteral” i d'altres àmbits de discerniment i consulta, és important que es manifesti sobre tot en el dia a dia de l'ajuda mútua (en l'acció pastoral i també en les necessitats i en les situacions de debilitat que patim per incerteses, edat, malaltia...). Les bones amistats eixamplen i conforten, i també la nostra

unió i el suport mutu repercuteix positivament en la tasca evangelitzadora i ens atorga ànims per portar joiosament el pes dels treballs (PO 7).

Recordem també que Déu ha disposat una varietat de serveis a l'Església, fraternitat dels deixebles de Jesús, i que el Concili Vaticà II va deixar ben clar que hi ha una vertadera igualtat entre tots els fidels quant a la dignitat i l'actuació comunes en allò que toca a l'edificació del Cos de Crist, i on pastors i fidels estem lligats entre nosaltres perquè ens necessitem mútuament (LG 32). El sagrament de l'Orde ens dóna la capacitat (i la responsabilitat) d'actuar en la persona de Crist en favor de tota l'Església, *per als altres*, però no com a *amos o propietaris*. Ens ho hem de repetir moltes vegades: **entre tots i per al bé de tothom.**

El nostre és un carisma necessari però complementari. Cadascú en la seva vocació s'ha d'agenollar davant l'Esperit Sant i considerar que tot el que té, més enllà del Baptisme, és per a servir en forma complementària, distribuint les riqueses de la Pasqua com a servents complementaris de tantes altres realitats que hi ha a l'Església. Hem de comprendre i fer comprendre que la pluralitat no ha de comportar necessàriament dispersió, ni tampoc la unitat ha de convertir-se en uniformitat. Entre nosaltres, les justes diferències han de suposar un mutu enriquiment dins la comunió.

Cal que tots ens fem instruments més dòcils i disponibles a l'Esperit, treballant de manera solidària i corresponsable (superant individualismes, clericalismes i lideratges absorbents) respectant sempre el carisma dels altres, confiant en ells. Tots (laics, mossens, diaques, membres de la vida consagrada), tots haurem d'anar trobant el nostre lloc en la comunitat eclesial i no ocupar el d'un altre.

El nivell ordinari de la comunitat cristiana és la "parròquia", casa de portes obertes al món, llar de fraternitat i taller de pastoral, on el creient es pot trobar amb tota la riquesa d'allò que l'Església és i, per això, és l'àmbit privilegiat per a la iniciació cristiana. Però hem de créixer en mentalitat interparroquial i de zona pastoral.

En aquests àmbits més amples és on cal desplegar i conjugar els esforços de les parròquies veïnes, facilitant el servei pastoral mitjançant activitats en comú i, per exemple, pensant en conjunt qüestions com les següents: com es promou l'evangelització entre nosaltres? hi ha "signes" clars d'Església al servei dels altres (acollida i presència, promoció i inserció, assistències de tota mena...)? hi ha suficients —o massa— centres de culte o iniciatives apostòliques en aquest territori? s'hi fa una pastoral sacramental i evangelitzadora correcta? hi ha oportunitats de catequitzar tothom? hi ha una orientació missionera en les tasques eclesials que es realitzen en concret?, etc.

Vull agrair molt explícitament als responsables i equips de les Delegacions i Serveis Diocesans el gran suport que estan donant a les Comunitats. És a la vegada servei a l'Església i a la societat.

Continuo confiant en tots vosaltres. Sabem ben bé que el nostre servei comporta alegries i esperances, i també dificultats, inquietuds i grans desafiaments pastorals... Però els desafiaments poden ser també grans oportunitats.

I una darrera paraula als meus estimats germans preveres: sabem per experiència pròpia que el nostre ministeri, com a sagrament i "icona" del Bon Pastor, consisteix en guiar, animar, reunir, alimentar, embenar ferides, cuidar sol·lícitament, acompanyar amb proximitat cordial al nostre poble, *també per barrancs tenebrosos*, fins a habitar *"anys i més anys a la casa del Senyor"* (Sal 22,6). Vosaltres i jo sabem també que el nostre ministeri està al servei d'una Església que pelegrina en "provisionalitat", en el temps i en la història, fins a la plenitud del Regne de Déu que encara està per arribar. Entre tant, Jesús ens continua dient: *"que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a molts (...)* Jo sóc el camí, la veritat i la vida" (Jo 14,1-6).

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Una diaconía de la Cultura

*Artículo de Mons. Joan Piris
publicado en la Web del Consejo Pontificio
de los Medios de Comunicación
y publicado en Osservatore Romano
(edición española),
el domingo 21 de marzo de 2010*

El Mensaje del Papa para la Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales, a celebrar el próximo 16 de mayo —«El sacerdote y la pastoral en el mundo digital: los nuevos medios al servicio de la Palabra»—, corre el riesgo de quedar difuminado en el horizonte del Año Sacerdotal que estamos celebrando porque, a primera vista, parecería destinado únicamente a los presbíteros cuando no es así. Es la comunidad cristiana toda ella la llamada a descubrir y aprovechar las vías de comunicación abiertas por las conquistas tecnológicas para ofrecer el anuncio cristiano, respondiendo a las preguntas que los grandes cambios culturales hacen aflorar a nuestro alrededor, especialmente entre las generaciones jóvenes.

La llegada de las nuevas tecnologías y su difusión es indudablemente un paso adelante para mejorar la comunicación, pero sabemos que también conlleva algunos problemas porque es una realidad en continuo movimiento, una verdadera revolución: lenguajes nuevos, técnicas nuevas y actitudes psicológicas, sociales y culturales nuevas que influyen en la formación de la mentalidad del hombre y en la misma calidad de vida.

Hace unos meses, Benedicto XVI ya subrayaba a los miembros del Consejo Pontificio de las Comunicaciones Sociales que el anuncio del Evangelio y de los valores cristianos no puede prescindir del uso profesional de los MCS, pero añadía que no basta con esto sino que es necesario integrar el mismo mensaje cristiano en esta nueva cultura creada por la comunicación moderna. De la misma manera que en los primeros tiempos la Iglesia tuvo que estar atenta a la cultura y a las costumbres de los hombres, hoy tiene que evangelizar este continente digital en el que las nuevas tecnologías están provocando hondas transformaciones en los modelos de comunicación y en las relaciones humanas.

Ahora, en su Mensaje para la Jornada Mundial de las Comunicaciones, el Sucesor de Pedro habla de esta época como del inicio de una “nueva historia” en la que, con la difusión de los nuevos medios, no solo aumenta la responsabilidad del anuncio sino que éste se hace más urgente y reclama un compromiso más intenso y eficaz. También en el mundo digital hemos de poner de manifiesto los signos necesarios para que nuestros contemporá-

neos puedan reconocer la solicitud amorosa de Dios en Cristo por nosotros que sigue siendo una realidad bien concreta y actual entre los numerosos cruces que crea la tupida red de autopistas del ciberespacio. El Señor ha de poder llegar al umbral de nuestras casas y de nuestros corazones a través de las nuevas formas de comunicación renovándonos su invitación: «Mira, estoy a la puerta llamando. Si alguien oye y me abre, entraré y cenaremos juntos» (Ap 3,20).

En nuestro entorno hay creyentes e increyentes de diferentes culturas, tantos de ellos sedientos de absoluto, con los que las nuevas tecnologías nos permiten entrar en contacto. El Papa dice que, de la misma manera como el profeta Isaías llegó a imaginar una casa de oración para todos los pueblos (cf. Is 56,7), será posible imaginar que podemos también abrir en la red un espacio —como el «patio de los gentiles» del templo de Jerusalén— a aquellos para quienes Dios continua siendo un desconocido. Es una espléndida oportunidad para ejercer una «diaconía de la cultura» en el «continente digital» y ningún camino ha de estar cerrado a la iniciativa creyente para ofrecer la Buena Noticia de Jesucristo resucitado en la nueva «ágora» que han alumbrado los nuevos medios de comunicación.

A pesar de todo esto, algunos señalan como una asignatura pendiente que la comunicación no acabe de estar situada dentro de la Pastoral orgánica. Resulta más fácil identificar a catequistas, voluntarios de Cáritas, ministros y colaboradores de la liturgia, que a los que realizan su apostolado utilizando los instrumentos de la comunicación social. Y, si es verdad que la comunicación se considera como componente fundamental y vital para cada persona, los grupos y la sociedad, no puede considerarse como un servicio marginal, secundario y es necesario ir dando pasos para compartir esta tarea con las demás pastorales. Usándolos adecuadamente con la ayuda de expertos, pueden transformarse para nosotros en instrumentos válidos y eficaces para una verdadera evangelización y comunión.

La Iglesia nace del acontecimiento comunicativo del Verbo encarnado que habita entre los hombres y reúne a los discípulos en virtud de la escucha de su Palabra y de la Palabra del Padre, enviándolos después como sus testigos y anunciadores en medio de las gentes. La comunicación es una de las dimensiones esenciales de la Iglesia llamada a anunciar a todos el gozoso mensaje de la salvación, la Buena Noticia, siguiendo la indicación de Jesús: “Lo que os digo de noche decidlo en pleno día; y lo que escucháis al oído, pregonadlo desde la azotea” (Mt 10, 27).

Hoy, las azoteas (los grandes altavoces) son los Medios de comunicación social. El Concilio Vaticano II, los catalogó de “hallazgos maravillosos”, en su decreto “Inter Mirífica”, resaltando su importancia y trascendencia a la hora de evangelizar.

Tenemos el encargo del Señor de ir por todo el mundo y proclamar la Buena Noticia (cf. Mt 28, 19), y por ser tan importante esta tarea-misión no podemos comunicar de cualquier manera. Sin olvidar el carácter multimedia e interactivo de los nuevos medios haciendo que todos seamos usuarios y a la vez operadores de la comunicación social. Y, como hemos dicho, no basta la preparación técnica. El comunicador evangelizador es un testigo de Cristo, y como los apóstoles ha de decir aquello “que ha visto y oído”, su experiencia profunda de fe personal y comunitaria.

Y, aunque los documentos de la Iglesia ponen de relieve, con objetividad, los problemas relacionados con las comunicaciones sociales y sus riesgos y ambigüedades, no se puede negar que en conjunto testimonian una perspectiva positiva sobre su desarrollo y sobre las posibilidades que ofrecen para poner en práctica la misión de la Iglesia. Creo que también nosotros debemos compartir esta actitud e intentar cultivarla.

El nuestro es un periodo muy dinámico, que abre a la comunicación eclesial muchas posibilidades y hay que vivirlo con serenidad y entusiasmo. Es verdad que hay grandes poderes informativos ante los que nos sentimos pequeños y pobres. Pero es también verdad que la Iglesia tiene una gran vitalidad y está al lado de la vida real de las personas. Desde nuestra Comisión episcopal de MCS animamos a seguir logrando un mayor espacio para los medios en la Iglesia y un mayor espacio para Dios en los medios.

† Joan Piris,

Obispo de Lleida

Presidente de la Comisión Episcopal de Medios de la CEE

Miembro del Pontificio Consejo para las Comunicaciones Sociales

Nomenaments del Consell P. Diocesà

Decret

Havent signat el dia vint-i-vuit d'octubre de dos mil nou els nous Estatuts del Consell Pastoral Diocesà, i un cop convocades i realitzades les eleccions d'un laic o laica representant de cada Arxiprestat,

Pel present decret, i en conformitat amb els vigents Estatuts, constitueixo el Consell Pastoral Diocesà, tot nomenant les següents persones:

Membres nats, mentre duri el seu càrrec (art 2.1 i 4.2 dels Estatuts):

Mn. Ramon Prat Pons, Vicari General i Director de l'IREL

Mn. Josep Antoni Jové Camí, Vicari episcopal de Pastoral i Moderador de la Cúria

Mn. Jaume Pedrós Solé, Rector del Seminari Diocesà

Mn. Daniel Turmo Gargallo, Secretari General, el qual serà el Secretari d'aquest Consell

Mn. Joan Jové Camí, Arxiprest de "Perifèria"

Mn. Antoni Porta Pedrós, Arxiprest de "Seu Vella"

P. Jesús Sans Compte, ocd, Arxiprest de "Gardeny"

Mn. Víctor Martínez Mateu, Arxiprest de "Baix Segre"

Mn. Josep Antoni Lapena Gambau, Arxiprest de "Baix Urgell-les Garrigues"

Mn. Amadeu Carrera Loan, Arxiprest de "Segrià-la Noguera"

Mn. Daniel Gómez Fernández, Arxiprest de "la Ribagorça"

Sr. Joan Carles Nicuesa Vilardell, Delegat d'apostolat seclar

Mn. Joan Mora Pedra, Delegat d'atenció pastoral als immigrants

Sra. Roser García Martín, Delegada de catequesi

Sra. Francesca Agustí Farreny, Delegada d'ecumenisme i diàleg interreligiós

Mn. Lluís Sallán Abizanda, Delegat d'ensenyament

Sr. Juan Luis Salinas Sánchez i Sra. Blanca Roca Bíttria, Delegats de família i vida

Sra. Marta Serrano Zapata, Delegada de joves

Sra. Caritat Mercadé Melé, Delegada de missions i obres missionals pontifícies

Mn. Josep Alexandre Baró Ània, Delegat de mitjans de comunicació social

Mn. Carles Sanmartín Sisó, Delegat de pastoral caritativa i social
Sr. Laureano Sánchez Castillo, Delegat de pastoral de lleure
Sra. Montserrat Esquerda Aresté, Delegada de pastoral de la salut

Mn. Gerard Soler Quintillà, Delegat de pastoral litúrgica
Sra. Maria Àngels Altarriba González, Delegada de pastoral obrera

Sr. Cándido Sánchez Pérez, Delegat de pastoral penitenciària
Sra. Teresa Peralta Escuer, Delegada de pastoral universitària
Mn. Josep Vicent Forner Calpe, Delegat de pastoral vocacional
Sr. Ximo Company Climent, Delegat de patrimoni artístic-cultural
Mn. Mateu Freixes Borrull, Delegat de pietat popular
P. Josep Castellà Sarriera, ocd, Delegat de vida consagrada

Membres elegits, per un trienni (art 2.2 i 4.1 Estatuts):

Sra. Montserrat Sangrà Pijuan, per l'Arxiprestat de "Perifèria"
Sr. Joaquín Linzoaín Yarnoz, per l'Arxiprestat de "Seu Vella"
Sra. Trinitat Catalán Carrera, per l'Arxiprestat de "Gardeny"
Sr. Alfred Duaigües Calderó, per l'Arxiprestat de "Baix Segre"
Sra. Dolors Esteve Gomes, per l'Arxiprestat de "Baix Urgell-les Garrigues"

Sr. Isidre Charles Armengol, per l'Arxiprestat de "Segrià-la No-guera"

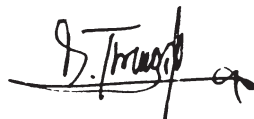
Sra. Anna Luque Gombau, per l'Arxiprestat de "la Ribagorça"

Lleida, vint-i-nou de gener de 2010

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Confirmacions

*Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris,
ha conferit el sagrament de la Confirmació
als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Gener	22	P. Sant Ignasi (col. Maristes)	8	8
Gener	23	P. Sant Ignasi.....	7	6
Febrer	13	Maials	5	9
Febrer	14	Benavent.....	7	6

Vicaria General

Consell Pastoral Diocesà

Sessió del dia 26 de febrer de 2010

Els convocats es van aplegar a l'hora. El Consell pastoral del bisbat de Lleida, recentment reconstituït, iniciava el seu camí amb el bisbe diocesà Joan, el Vicari general i el de pastoral, guiat per la moderadora Montserrat Esquerda. El componen unes 40 persones: tots els delegats dels diferents moviments i serveis eclesials, els arxiprestes i un membre laic de tots els arxiprestats, els vicaris episcopals i el bisbe diocesà.

L'objectiu del Consell pastoral diocesà consisteix en reflexionar acuradament sobre les realitats del bisbat, a fi de proporcionar al bisbe els elements fonamentals que li permetin prendre decisions justes i adients. És, doncs, una instància de sinodalitat diocesana, és a dir, de fer camí junts. Així va ser la trobada del passat 26 de febrer.

Dues qüestions d'avui i de futur: Els ministeris laïcals i la revisió de la marxa del treball diocesà. En el primer punt queda molt clar –tot i sent encara una novetat– que l'Església no pot ésser clerical. Tots els batejats són portadors de l'Amor de Déu. Amor que quan es posa al servei d'altres esdevé un ministeri. No hem de considerar solament el ministeri ordenat dels preveres i diaques, sinó el de tots els batejats, als quals el bisbe diocesà dóna un encàrrec precís, en un temps i un lloc concret. I aquí ens queda molt per fer: en el canvi de mentalitats, etc.

Però s'han de començar i potenciar més i noves iniciatives. És també allò que es busca a través del treball diocesà per arribar a formular prioritats pel bisbat. A la primera fase hi va haver més de 100 respostes de grups, associacions i parròquies. Als reptes i esperances es tracta ara de cercar junts els criteris evangèlics, el discerniment. És la segona fase que comença en aquest temps de Quaresma. Participem-hi!

Consell Presbiteral

Sessió del dia 1 de febrer de 2010

Els preveres elegits en els arxiprestats del bisbat de Lleida i aquells que ocupen certs càrrecs d'ordre general constitueixen el Consell presbiteral, que el bisbe diocesà convoca segons els propis estatuts o segons les necessitats. El passat dilluns dia u de març, el Consell es va reunir amb el bisbe Joan. En l'agenda de la trobada hi havia sobretot el tema del diaconat permanent.

Es parla de diaconat permanent aquell que no és un pas cap a l'ordinació de prevere. Es conferit a homes, casats o cèlibes, que es posen al servei del bisbat per a treballar-hi com a ministres ordenats. La qüestió de fons és saber si la nostra diòcesi té actualment necessitat d'aquest ministeri del diaconat.

Mossèn Joan Jové Camí, responsable d'aquesta àrea del diaconat permanent, va presentar una ponència molt ben lligada sobre el tema. Partint de les fonts neotestamentàries va recórrer els diferents moments històrics en els quals el diaconat permanent va tenir més o menys relleu, però que mostren clarament que l'Església catòlica mai ha abandonat la idea del diaconat. En la primera meitat del segle XX, l'Església alemanya va demanar la seva restauració i el papa Pius XII pensà que la cosa no era veritablement madura (1957). Va ser el Concili Vaticà II qui el va restaurar per a tota l'Església (1962).

Un diaca permanent del nostre bisbat donà després un testimoniatge de com va arribar al diaconat i de com viu actualment el servei a l'Església a través del ministeri diaconal.

Des del Concili, moltes diòcesis l'han restablert, segons les necessitats locals. El bisbe Joan desitja que el poble cristià del bisbat pugui expressar-se sobre aquest ministeri eclesial, i no ésser ell sol el qui prengui decisions. Els membres van tenir un ric intercanvi d'idees sobre el tema que obre horitzons de futur, sobretot si el diaconat se situa en la qüestió més àmplia dels ministeris laïcals.

Secretaria General

Nomenaments

Gener

Dia 11

Mn. Àngel Escales Perucho, Consiliari diocesà de l'Hospitalitat de Lourdes.

Mn. Joaquim Lax Fauquet, Consiliari diocesà de la Unió Eucarística Reparadora.

Mn. Daniel Turmo Gargallo, Consiliari de la Federació de Cases i Centres Regionals de Lleida.

Mn. Josep Eliüd Arias Pimentel, Rector de la parròquia de Sant Joan baptista, d'Aguiró.

Dia 12

Mn. Isaïas Pita Cristacho, Rector de les següents parròquies: Sant Pere apòstol, d'Espills; sant Esteve protomàrtir, d'Alcamora; Sant Joan baptista, de Castissent; Sant Pere apòstol, de Claramunt; Mare de Déu de les Neus, d'Espluga Serra; Sant Pere apòstol, d'Orrit; Sant Adrià, de Sant Adrià; Sant Pere apòstol, de Sapeira; Sant Pere apòstol, de Tercui i Sant Josep, de la Torre de Tamúrcia.

Dia 21

Sr. Oscar Costa Vázquez, President dels Centres d'Esplai Cristians, de la Fundació Verge Blanca, per a un quadrienni.

Febrer

Dia 15

Sr. Josep Fernández Puigpelat, Secretari general de Càritas Diocesana i membre del Consell Diocesà de Càritas de Lleida.

Comunicat de premsa

Béns de la Franja

En relació amb el **procés civil instat per l'Associació d'Amics del Museu Diocesà de Lleida contra aquest bisbat, actuacions de judici 547/2008** seguit davant el Jutjat de Primera Instància núm. 4 de Lleida.

Una vegada celebrat l'**acte processal d'audiència prèvia** el dia 26 de gener corrent, aquest Bisbat, davant les peticions fetes per la Premsa recaptant la seva opinió sobre el procés fa pública la present **nota**:

Des de la presa de possessió de l'actual Prelat de la Diòcesi de Lleida, enmig d'aquest litigi, i **encomanada la defensa del bisbat a un nou lletrat**, revisada i estudiada l'abundant documentació des dels temps del *Bisbe Messeguer fins al moment, pel sr. Prelat i els serveis jurídics, s'arriba a la següent conclusió:

1. Que existeix un pronunciament dels tribunals eclesiàstics, que són els competents en la matèria quan es produeixen litigis en el si de la pròpia Església, decretant que una sèrie d'obres provinents de les parròquies de l'avui Diòcesi de Barbastre-Montsó es lliurin a aquesta, resolucions que **aquest bisbat ha d'acatar i acata** des de la seva posició d'Església una.

2. Que des d'aquesta **invariable** posició d'Església, s'ha mantingut en l'acte judicial de l'**audiència prèvia del jutjat civil**, que el **tribunal competent per a entendre del litigi** és el **Tribunal Eclesiàstic**.

3. Que deixant clara la posició del Bisbat de Lleida de respecte al seu propi **dret i jurisdicció eclesiàstica**, en el cas que **el jutjat** entengués que el competent en aquest **litigi concret** que planteja l'**Associació d'Amics del Museu de Lleida**, és el propi **jutjat civil** –decisió que també acatarà aquest Bisbat acatant la Constitució i el respecte imposat a les decisions judicials– **no podem negar**, no obstant això, l'**evidència**: Que les obres litigioses van romandre a Lleida des de l'encomiable labor del Bisbe Messeguer que amb això va impedir l'espoli, deterioració o destrucció de les mateixes fins als nostres dies, recopilant i salvaguardant les mateixes i gratificant-les donant sempre alguna cosa a canvi, com així ens consta a l'examinar la documentació des de la presa de possessió del nou i actual Prelat, contant amb l'opinió del jurista del Bisbat, **sense que**, en aquella època, **ningú reclamés les mateixes**, puix que **trobant-se en una mateixa diòcesi**, en una única casa, **la Diòcesi de Lleida**, ningú podria reclamar-les, perquè són **béns de l'església**.

4. Per això els fets que es relaten en la demanda dels Amics del Museu de Lleida, des d'aquest moment processal de l'audiència prèvia, i modificant l'anterior posició mantinguda al moment de contestar la demanda per aquest Bisbat, s'han reconegut perquè són obvis i certs; si aquesta evidència i reconeixement que ara fa aquest Bisbat suposa que ha operat l'institut de la usucapió legal civil, el seu pronunciament correspon al propi Jutge Civil, sense que per l'al·legat quant a la jurisdicció eclesiàstica, degui aquest Bisbat emetre un pronunciament en seu judicial o extrajudicial, limitant-se a **expressar la seva conformitat amb l'esdevenir dels fets** que relata la demanda.

5. Les qüestions processals han quedat en mans del nostre Lletrat que amb la corresponent tècnica jurídica ha exposat davant el Tribunal.

Càritas Diocesana

Immigració: persones per a uns, matèria prima per a uns altres

Dóna la sensació que la qüestió de la realitat de la immigració a Catalunya serà un dels temes de debat en la precampanya electoral catalana. Les reflexions que vull exposar estan dites des d'una posició d'estimació pel país, d'un sentir-se plenament català i amb el desig d'un país amb fort caràcter propi, però obert, generós i integrador, com ho ha estat sempre. Múltiples realitats socials, culturals i polítiques de Catalunya ho demostren dia a dia. Em preocupa un país estret, solidari d'aparador, tancat en si mateix. Vull un país que quan parla de les coses ben fetes no parla solament d'uns, sinó de tothom que ha ajudat a fer-lo gran, i quan parla de les coses mal fetes o dels qui no compleixen les seves obligacions no parla solament dels altres, sinó de tothom qui no compleix amb les seves obligacions, vingui d'on vingui.

A partir d'aquests plantejaments m'atreveixo a compartir dues reflexions.

En primer lloc vull compartir la desil·lusió i la sensació d'oportunitat perduda en referència al procés de reforma de la Llei Orgànica d'Estrangeria que s'ha donat a finals de 2009. A Càritas diocesana de Lleida, preocupats per l'evolució del procés de reforma de la llei, durant el mes de juny i juliol vàrem portar a terme una campanya informativa i de reflexió sobre la proposta de l'avantprojecte dirigida als propis agents de Càritas Diocesana i també a entitats cristianes interessades en el tema, i en un segon moment adreçada a la ciutadania de Lleida amb un acte on hi van participar polítics de diferents formacions i un advocat membre de la comissió de drets humans del Col·legi d'Advocats de Lleida. D'aquesta jornada oberta a tots els ciutadans en vaig treure una trista conclusió després de l'afirmació clara i concisa d'un polític que hi intervenia: la Llei d'Estrangeria està emmarcada i clarament delimitada per les polítiques d'ocupació de l'estat espanyol, així ho deixa clar el preàmbul de la Llei, segons va dir. Bé, aquesta no és sinó, al meu parer, una visió estreta i clarament interessada de la visió de la immigració al nostre país. Tots sabem els tipus de feina que els hi toca fer als immigrants, molts cops les que ningú vol fer, o el doble raser que, ens consta, existeix per valorar quin preu té la seva feina. També podríem parlar de les situacions de clara explotació que malgrat no ser generalitzades, sí són reals, i d'això, en la nostra entitat, en tenim constància.

És molt perillós tenir una visió de la immigració basada en la mirada miop que pot tenir un mal empresari. Prefereixo la mirada dels bons empresaris que són capaços de tractar amb igual dignitat a tota persona per la

seva vàlua professional i no solament pel grau de desesperació que té, sense pensar en com aprofitar-se'n pel malament que ho està passant. Gràcies a Déu n'hi ha d'aquests empresaris.

Una segona reflexió em porta a què, veure la immigració solament des de les polítiques d'ocupació, o, al menys, que aquestes siguin el seu principal filtre, és un gran error de càlcul i de visió del que està passant avui al món. Ho valoro no solament com una miopia, això si, de major graduació que l'anterior, sinó com una estretor i una poca generositat de país. Un país en que encara avui, malgrat que l'actual crisi econòmica potser està en el seu pitjor moment, és, per una part dels ciutadans, un país benestant. L'actual crisi no ens afecta a tots per igual.

No es poden entendre la majoria dels moviments migratoris sense ser conscients de les grans diferències de riquesa i desenvolupament entre els països del món. Els països més desenvolupats hi tenim un responsabilitat especial en aquesta situació.

Sabeu qui fa la cooperació internacional més important al nostre país, ja fa uns quants anys? No són les administracions públiques, no són les ONG's. Són, i amb diferència, les remeses que els propis immigrants, amb molt de sacrifici, envien als seus familiars en els països d'origen...

Cal lligar més estretament la immigració i la cooperació internacional. Cal prestar més atenció a projectes de codesenvolupament que a projectes pensats, fets i gastats des d'aquí i que després es mostren inservibles a mig termini en els països subdesenvolupats.

Finalment us vull convidar a reflexionar que encara que una normativa o unes determinades polítiques, ja siguin municipals, autonòmiques o estatals, diguin que ha d'haver "persones immigrants invisibles" (no empadronades) això no fa que ho siguin. A Càritas les "veiem" cada dia.

Ramon Baró Cerqueda
Director de Càritas Diocesana de Lleida

Xarxa Entitats Cristianes

Projecte d'informació i atenció de cap de setmana amb un servei d'aliments

La Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social de la Diòcesi de Lleida està formada per diverses entitats: Càritas, Fundació Arrels - Sant Ignasi, Pa de Sant Antoni, Voluntariat Vicencià, Obra Mercedària, Esclat-Sta. Tereseta, CIJCA, Comunitat Salesiana i Comunitat Marista

En nom de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social de la Diòcesi de Lleida. Des de primers de gener, hem vingut duent a terme un servei d'informació de caps de setmana amb servei d'aliments. En una reunió d'una comissió "ad hoc" de quatre entitats de la Xarxa feta el 12 d'aquest mes, i després de fer-ne una valoració hem cregut convenient finalitzar aquest projecte el darrer cap de setmana d'aquest mes de març.

Això suposa que des de les parròquies ja no hem d'enviar cap persona a aquest servei que es venia desenvolupant amb voluntaris, en els locals de la parròquia de Sant Llorenç, i que Mn. Porta, rector ens ha cedit amablement durant tot aquest temps.

Avui dia 23 hem tingut una petita reunió amb els rectors de les 7 parròquies que durant aquests tres mesos havien enviat alguna persona al servei, per explicar-los com ha anat el projecte i les raons per les quals el finalitzem ara.

Ens queda finalment indicar-vos que durant el cap de setmana a la Unitat d'Atenció Social de l'Ajuntament, situada al Carrer Maranyosa 12, (Barri Antic) podeu enviar les persones que vinguin a la parròquia a demanar-vos aliments, allotjament, medicaments, etc. Els horaris d'atenció són: dissabtes i diumenges als matins de les 11'30 a 12'45 h i de les 18'30 h a les 19'45 h. Sapigueu que allí, i dins de l'horari, sempre els poden donar uns vals o bé per menjar calent, o bé per entrepans.

No ens resta més que agrair a totes les persones que ha fet possible aquest servei que hem dut a terme durant aquests tres mesos.

Us saludo cordialment en nom de la Xarxa.

Carles Sanmartín

Informe resum

Del projecte pilot destaquem:

Voluntariat:

Del total de 52 voluntaris, 3 pertanyen a Arrels-Sant Ignasi; 26 a Càritas; 1 a Esclat-Sta. Tereseta; 7 a l'Obra Mercedària (grup de Càritas Parroquial de la Mercè); 4 a Vicencianes-Sant Andreu i 10 persones no pertanyen a cap entitat o no s'identifiquen.

31 persones han tingut amb activitat mensual (7 responsables) i 24 voluntaris compromesos en equips de 3 persones, amb una dedicació total de 64 h. en dissabte i diumenge al migdia.

7 voluntaris en tasques d'intendència en dos grups de treball.

Atencions realitzades: (de dissabte 9 de gener a diumenge 21 de març)

Data	Casos atesos		Amb taló		Repeteixen		Coneguts prèviament per Arrels o Càritas		No coneguts que inicien procés a Arrels o a Càritas		Pendants de seguiment	
		%		%		%		%		%		%
Gener	14		12		4		9					
Febrer	11		7		3		3					
Març	6		3		1		3					
	31	100 %	22	70,96 %	8	25,80 %	15	48,38 %	0		0	

Parròquies i rectors que ha derivat persones al servei:*

Parròquia	Rector /Responsable	Persones Derivades
Carme	Mn. Joan Mora	2
Catedral	Mn. Vicenç Ros	2
Sant Ignasi	P. Joan Sunyol	5
Sant Salvador	Mn. Joan Jové	2
Sta. Ma. Gardeny	Mn. Gerard Solé	5
Sta. Ma. Magdalena	Mn. Josep Moré	7
Sta. Tereseta	P. Jesús Sans	1
7	7	24

*Es van fer arribar un total de 27 talonaris (24 parròquies, Franciscans, la Sang i la Catedral)

Seguiment realitzat per Arrels i/o Càritas:

Només es pot realitzar el seguiment dels casos que són coneguts per una o les dues entitats; la majoria de les persones conegudes han retornat al seu servei original (Arrels o Càritas).

De les persones no conegudes, cap no ha vingut, no hi ha hagut la possibilitat d'iniciar cap procés amb la persona.

Despeses:

Material fungible (talonaris, ...)	84,38
Altres despeses de gestió (correus, ...)	88,20
Aliments	248,39
* Sous i salaris	2.560,07
**Sous i salaris	1.500,00
Total	4.481,04

* Des de setembre a desembre 5/h setmana, gener 10 h/setmana; febrer i març 5/h setmana (Tècnic Càritas)

** Des de setembre a gener 4/h setmana (Tècnic Fundació Arrels-Sant Ignasi)

*** En aquesta taula no hi ha comptabilitzades les despeses de neteja, arranjament dels locals ni calefacció, telèfon, transport, despeses de voluntariat (formació, correus, etc.), ni els aliments que ja hi havia en estoc (sobrants de la campanya de temporers de l'estiu de Càritas).

Conclusions:

En la reunió de la comissió ad hoc de la Xarxa d'Entitats Cristianes del divendres dia 12 de març, es va valorar que l'esforç que ha suposat, a tots els nivells, potser no ha donat la resposta a les necessitats detectades:

En primer lloc, no hi ha hagut tantes derivacions com preveiem, la qual cosa fa pensar que el projecte no respon per omplir la mancança de suport en l'alimentació que en el seu moment havien detectat els mossens de l'arxiprestat del casc antic. No podem saber si és que la mancança ja no hi és o si el projecte creat per respondre-hi era inadequat.

En segon lloc, hem constatat que el perfil general de persones ateses no respon al perfil previst; hem atès sobretot persones que ja coneixien els serveis socials de la ciutat o bé que tenen el dret de ser-hi ateses ja que estan empadronades. Tenint clar que el nivell d'atenció que ofereix la ciutat no sempre és el que nosaltres desitjaríem pel bé dels usuaris, creiem que no és l'objectiu del projecte oferir un espai subsidiari d'aquests; hem atès tothom que ho demanava però aquesta havia de ser l'excepció, no la norma.

Per altra banda, som conscients que la Unitat Tècnica de Lluita contra la Pobresa de l'Ajuntament de Lleida, situada al Carrer Maranyosa, ofereix en caps de setmana el seu dispositiu d'atenció bàsica, al qual hauria d'arribar tota persona no empadronada a Lleida que vulgui rebre un suport en les seves necessitats bàsiques, i que hauríem de promoure aquest procés com a procés normal si volem que el nostre Ajuntament assumeixi la realitat del volum de necessitat al qual s'ha d'oferir resposta.

Així doncs, i malgrat la dificultat que suposa haver de prendre la decisió de deixar d'oferir un nou servei en què havíem posat tanta il·lusió i esforç, i veient que no respon als objectius previstos, vam acordar finalitzar aquest projecte el darrer cap de setmana del mes de març. Posteriorment es farà una trobada amb tots els voluntaris i persones implicades el dissabte dia 10 d'abril a les 12 de migdia.

Des de la Xarxa, volem agrair la col·laboració a totes les persones que han fet possible la realització d'aquest servei durant aquests tres mesos.

Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones

Mensaje del Santo Padre Benedicto XVI

*25 de Abril de 2010
IV Domingo de Pascua*

Tema: El testimonio suscita vocaciones

Venerados Hermanos en el Episcopado y en el Sacerdicio; queridos hermanos y hermanas

La 47 Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones, que se celebrará en el IV domingo de Pascua, domingo del “Buen Pastor”, el 25 de abril de 2010, me ofrece la oportunidad de proponer a vuestra reflexión un tema en sintonía con el Año Sacerdotal: *El testimonio suscita vocaciones*. La fecundidad de la propuesta vocacional, en efecto, depende primariamente de la acción gratuita de Dios, pero, como confirma la experiencia pastoral, está favorecida también por la cualidad y la riqueza del testimonio personal y comunitario de cuantos han respondido ya a la llamada del Señor en el ministerio sacerdotal y en la vida consagrada, puesto que su testimonio puede suscitar en otros el deseo de corresponder con generosidad a la llamada de Cristo. Este tema está, pues, estrechamente unido a la vida y a la misión de los sacerdotes y de los consagrados. Por tanto, quisiera invitar a todos los que el Señor ha llamado a trabajar en su viña a renovar su fiel respuesta, sobre todo en este Año Sacerdotal, que he convocado con ocasión del 150 aniversario de la muerte de san Juan María Vianney, el Cura de Ars, modelo siempre actual de presbítero y de párroco.

Ya en el Antiguo Testamento los profetas eran conscientes de estar llamados a dar testimonio con su vida de lo que anunciaban, dispuestos a afrontar incluso la incomprensión, el rechazo, la persecución. La misión que Dios les había confiado los implicaba completamente, como un incontenible “fuego ardiente” en el corazón (cf. Jr 20, 9), y por eso estaban dispuestos a entregar al Señor no solamente la voz, sino toda su existencia. En la plenitud de los tiempos, será Jesús, el enviado del Padre (cf. Jn 5, 36), el que con su misión dará testimonio del amor de Dios hacia todos los hombres, sin distinción, con especial atención a los últimos, a los pecadores, a los marginados, a los pobres. Él es el Testigo por excelencia de Dios y de su deseo de que todos se salven. En la aurora de los tiempos nuevos, Juan Bautista, con una vida enteramente entregada a preparar el camino a Cristo, da testimonio de que en el Hijo de María de Nazaret se cumplen las promesas

de Dios. Cuando lo ve acercarse al río Jordán, donde estaba bautizando, lo muestra a sus discípulos como “el Cordero de Dios, que quita el pecado del mundo” (Jn 1, 29). Su testimonio es tan fecundo, que dos de sus discípulos “oyéndole decir esto, siguieron a Jesús” (Jn 1, 37).

También la vocación de Pedro, según escribe el evangelista Juan, pasa a través del testimonio de su hermano Andrés, el cual, después de haber encontrado al Maestro y haber respondido a la invitación de permanecer con Él, siente la necesidad de comunicarle inmediatamente lo que ha descubierto en su “permanecer” con el Señor: “Hemos encontrado al Mesías —que quiere decir Cristo— y lo llevé a Jesús” (Jn 1, 41-42). Lo mismo sucede con Natanael, Bartolomé, gracias al testimonio de otro discípulo, Felipe, el cual comunica con alegría su gran descubrimiento: “Hemos encontrado a aquel de quien escribió Moisés, en el libro de la ley, y del que hablaron los Profetas: es Jesús, el hijo de José, el de Nazaret” (Jn 1, 45). La iniciativa libre y gratuita de Dios encuentra e interpela la responsabilidad humana de cuantos acogen su invitación para convertirse con su propio testimonio en instrumentos de la llamada divina. Esto acontece también hoy en la Iglesia: Dios se sirve del testimonio de los sacerdotes, fieles a su misión, para suscitar nuevas vocaciones sacerdotales y religiosas al servicio del Pueblo de Dios. Por esta razón deseo señalar tres aspectos de la vida del presbítero, que considero esenciales para un testimonio sacerdotal eficaz.

Elemento fundamental y reconocible de toda vocación al sacerdocio y a la vida consagrada es la amistad con Cristo. Jesús vivía en constante unión con el Padre, y esto era lo que suscitaba en los discípulos el deseo de vivir la misma experiencia, aprendiendo de Él la comunión y el diálogo incesante con Dios. Si el sacerdote es el “hombre de Dios”, que pertenece a Dios y que ayuda a conocerlo y amarlo, no puede dejar de cultivar una profunda intimidad con Él, permanecer en su amor, dedicando tiempo a la escucha de su Palabra. La oración es el primer testimonio que suscita vocaciones. Como el apóstol Andrés, que comunica a su hermano haber conocido al Maestro, igualmente quien quiere ser discípulo y testigo de Cristo debe haberlo “visto” personalmente, debe haberlo conocido, debe haber aprendido a amarlo y a estar con Él.

Otro aspecto de la consagración sacerdotal y de la vida religiosa es el don total de sí mismo a Dios. Escribe el apóstol Juan: “En esto hemos conocido lo que es el amor: en que él ha dado su vida por nosotros. También nosotros debemos dar la vida por los hermanos” (1 Jn 3, 16). Con estas palabras, el apóstol invita a los discípulos a entrar en la misma lógica de Jesús que, a lo largo de su existencia, ha cumplido la voluntad del Padre hasta el don supremo de sí mismo en la cruz. Se manifiesta aquí la misericordia de Dios en toda su plenitud; amor misericordioso que ha vencido las tinieblas

del mal, del pecado y de la muerte. La imagen de Jesús que en la Última Cena se levanta de la mesa, se quita el manto, toma una toalla, se la ciñe a la cintura y se inclina para lavar los pies a los apóstoles, expresa el sentido del servicio y del don manifestados en su entera existencia, en obediencia a la voluntad del Padre (cfr Jn 13, 3-15). Siguiendo a Jesús, quien ha sido llamado a la vida de especial consagración debe esforzarse en dar testimonio del don total de sí mismo a Dios. De ahí brota la capacidad de darse luego a los que la Providencia le confíe en el ministerio pastoral, con entrega plena, continua y fiel, y con la alegría de hacerse compañero de camino de tantos hermanos, para que se abran al encuentro con Cristo y su Palabra se convierta en luz en su sendero. La historia de cada vocación va unida casi siempre con el testimonio de un sacerdote que vive con alegría el don de sí mismo a los hermanos por el Reino de los Cielos. Y esto porque la cercanía y la palabra de un sacerdote son capaces de suscitar interrogantes y conducir a decisiones incluso definitivas (cf. Juan Pablo II, Exhort. ap. postsinodal, *Pastores dabo vobis*, 39).

Por último, un tercer aspecto que no puede dejar de caracterizar al sacerdote y a la persona consagrada es el vivir la comunión. Jesús indicó, como signo distintivo de quien quiere ser su discípulo, la profunda comunión en el amor: “Por el amor que os tengáis los unos a los otros reconocerán todos que sois discípulos míos” (Jn 13, 35). De manera especial, el sacerdote debe ser hombre de comunión, abierto a todos, capaz de caminar unido con toda la grey que la bondad del Señor le ha confiado, ayudando a superar divisiones, a reparar fracturas, a suavizar contrastes e incomprensiones, a perdonar ofensas. En julio de 2005, en el encuentro con el *Clero de Aosta*, tuve la oportunidad de decir que si los jóvenes ven sacerdotes muy aislados y tristes, no se sienten animados a seguir su ejemplo. Se sienten indecisos cuando se les hace creer que ése es el futuro de un sacerdote. En cambio, es importante llevar una vida indivisa, que muestre la belleza de ser sacerdote. Entonces, el joven dirá: “sí, este puede ser un futuro también para mí, así se puede vivir” (*Insegnamenti* I, [2005], 354). El Concilio Vaticano II, refiriéndose al testimonio que suscita vocaciones, subraya el ejemplo de caridad y de colaboración fraterna que deben ofrecer los sacerdotes (cf. *Optatam totius*, 2).

Me es grato recordar lo que escribió mi venerado Predecesor Juan Pablo II: “La vida misma de los presbíteros, su entrega incondicional a la grey de Dios, su testimonio de servicio amoroso al Señor y a su Iglesia —un testimonio sellado con la opción por la cruz, acogida en la esperanza y en el gozo pascual—, su concordia fraterna y su celo por la evangelización del mundo, son el factor primero y más persuasivo de fecundidad vocacional” (*Pastores dabo vobis*, 41). Se podría decir que las vocaciones sacerdotales

nacen del contacto con los sacerdotes, casi como un patrimonio precioso comunicado con la palabra, el ejemplo y la vida entera.

Esto vale también para la vida consagrada. La existencia misma de los religiosos y de las religiosas habla del amor de Cristo, cuando le siguen con plena fidelidad al Evangelio y asumen con alegría sus criterios de juicio y conducta. Llegan a ser “signo de contradicción” para el mundo, cuya lógica está inspirada muchas veces por el materialismo, el egoísmo y el individualismo. Su fidelidad y la fuerza de su testimonio, porque se dejan conquistar por Dios renunciando a sí mismos, sigue suscitando en el alma de muchos jóvenes el deseo de seguir a Cristo para siempre, generosa y totalmente. Imitar a Cristo casto, pobre y obediente, e identificarse con Él: he aquí el ideal de la vida consagrada, testimonio de la primacía absoluta de Dios en la vida y en la historia de los hombres.

Todo presbítero, todo consagrado y toda consagrada, fieles a su vocación, transmiten la alegría de servir a Cristo, e invitan a todos los cristianos a responder a la llamada universal a la santidad. Por tanto, para promover las vocaciones específicas al ministerio sacerdotal y a la vida religiosa, para hacer más vigoroso e incisivo el anuncio vocacional, es indispensable el ejemplo de todos los que ya han dicho su “sí” a Dios y al proyecto de vida que Él tiene sobre cada uno. El testimonio personal, hecho de elecciones existenciales y concretas, animará a los jóvenes a tomar decisiones comprometidas que determinen su futuro. Para ayudarles es necesario el arte del encuentro y del diálogo capaz de iluminarles y acompañarles, a través sobre todo de la ejemplaridad de la existencia vivida como vocación. Así lo hizo el Santo Cura de Ars, el cual, siempre en contacto con sus parroquianos, “enseñaba, sobre todo, con el testimonio de su vida. De su ejemplo aprendían los fieles a orar” (*Carta para la convocación del Año Sacerdotal*, 16 junio 2009).

Que esta Jornada Mundial ofrezca de nuevo una preciosa oportunidad a muchos jóvenes para reflexionar sobre su vocación, entregándose a ella con sencillez, confianza y plena disponibilidad. Que la Virgen María, Madre de la Iglesia, custodie hasta el más pequeño germen de vocación en el corazón de quienes el Señor llama a seguirle más de cerca, hasta que se convierta en árbol frondoso, colmado de frutos para bien de la Iglesia y de toda la humanidad. Rezo por esta intención, a la vez que imparto a todos la Bendición Apostólica.

Vaticano, 13 de noviembre de 2009

Benedictus PP XVI

XLIV Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales

Mensaje del Santo Padre Benedicto XVI

«El sacerdote y la pastoral en el mundo digital: los nuevos medios al servicio de la Palabra»

Domingo 16 de mayo de 2010

Queridos hermanos y hermanas:

El tema de la próxima Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales –*«El sacerdote y la pastoral en el mundo digital: los nuevos medios al servicio de la Palabra»*– se inserta muy apropiadamente en el camino del **Año Sacerdotal**, y pone en primer plano la reflexión sobre un ámbito pastoral vasto y delicado como es el de la comunicación y el mundo digital, ofreciendo al sacerdote nuevas posibilidades de realizar su particular servicio a la Palabra y de la Palabra. Las comunidades eclesiales, han incorporado desde hace tiempo los nuevos medios de comunicación como instrumentos ordinarios de expresión y de contacto con el propio territorio, instaurado en muchos casos formas de diálogo aún de mayor alcance. Su reciente y amplia difusión, así como su notable influencia, hacen cada vez más importante y útil su uso en el ministerio sacerdotal.

La tarea primaria del sacerdote es la de anunciar a Cristo, la Palabra de Dios hecha carne, y comunicar la multiforme gracia divina que nos salva mediante los Sacramentos. La Iglesia, convocada por la Palabra, es signo e instrumento de la comunión que Dios establece con el hombre y que cada sacerdote está llamado a edificar en Él y con Él. En esto reside la altísima dignidad y belleza de la misión sacerdotal, en la que se opera de manera privilegiada lo que afirma el apóstol Pablo: «Dice la Escritura: “Nadie que cree en Él quedará defraudado”... Pues “todo el que invoca el nombre del Señor se salvará”. Ahora bien, ¿cómo van a invocarlo si no creen en Él? ¿Cómo van a creer si no oyen hablar de Él? ¿Y cómo van a oír sin alguien que les predique? ¿Y cómo van a predicar si no los envían?» (Rm 10,11.13-15).

Las vías de comunicación abiertas por las conquistas tecnológicas se han convertido en un instrumento indispensable para responder adecuadamente a estas preguntas, que surgen en un contexto de grandes cambios culturales, que se notan especialmente en el mundo juvenil. En verdad el mundo digital, ofreciendo medios que permiten una capacidad de expre-

sión casi ilimitada, abre importantes perspectivas y actualiza la exhortación paulina: «¡Ay de mí si no anuncio el Evangelio!» (1 Co 9,16). Así pues, con la difusión de esos medios, la responsabilidad del anuncio no solamente aumenta, sino que se hace más acuciente y reclama un compromiso más intenso y eficaz. A este respecto, el sacerdote se encuentra como al inicio de una «nueva historia», porque en la medida en que estas nuevas tecnologías susciten relaciones cada vez más intensas, y cuanto más se amplíen las fronteras del mundo digital, tanto más se verá llamado a ocuparse pastoralmente de este campo, multiplicando su esfuerzo para poner dichos medios al servicio de la Palabra.

Sin embargo, la creciente multimedialidad y la gran variedad de funciones que hay en la comunicación, pueden comportar el riesgo de un uso dictado sobre todo por la mera exigencia de hacerse presentes, considerando internet solamente, y de manera errónea, como un espacio que debe ocuparse. Por el contrario, se pide a los presbíteros la capacidad de participar en el mundo digital en constante fidelidad al mensaje del Evangelio, para ejercer su papel de animadores de comunidades que se expresan cada vez más a través de las muchas «voces» surgidas en el mundo digital. Deben anunciar el Evangelio valiéndose no sólo de los medios tradicionales, sino también de los que aporta la nueva generación de medios audiovisuales (foto, vídeo, animaciones, blogs, sitios web), ocasiones inéditas de diálogo e instrumentos útiles para la evangelización y la catequesis.

El sacerdote podrá dar a conocer la vida de la Iglesia mediante estos modernos medios de comunicación, y ayudar a las personas de hoy a descubrir el rostro de Cristo. Para ello, ha de unir el uso oportuno y competente de tales medios –adquirido también en el período de formación– con una sólida preparación teológica y una honda espiritualidad sacerdotal, alimentada por su constante diálogo con el Señor. En el contacto con el mundo digital, el presbítero debe transparentar, más que la mano de un simple usuario de los medios, su corazón de consagrado que da alma no sólo al compromiso pastoral que le es propio, sino al continuo flujo comunicativo de la «red».

También en el mundo digital, se debe poner de manifiesto que la solicitud amorosa de Dios en Cristo por nosotros no es algo del pasado, ni el resultado de teorías eruditas, sino una realidad muy concreta y actual. En efecto, la pastoral en el mundo digital debe mostrar a las personas de nuestro tiempo y a la humanidad desorientada de hoy que «Dios está cerca; que en Cristo todos nos pertenecemos mutuamente» (*Discurso a la Curia romana para el intercambio de felicitaciones navideñas*, 21 diciembre 2009).

¿Quién mejor que un hombre de Dios puede desarrollar y poner en práctica, a través de la propia competencia en el campo de los nuevos medios digitales, una pastoral que haga vivo y actual a Dios en la realidad de

hoy? ¿Quién mejor que él para presentar la sabiduría religiosa del pasado como una riqueza a la que recurrir para vivir dignamente el hoy y construir adecuadamente el futuro? Quien trabaja como consagrado en los medios, tiene la tarea de allanar el camino a nuevos encuentros, asegurando siempre la calidad del contacto humano y la atención a las personas y a sus auténticas necesidades espirituales. Le corresponde ofrecer a quienes viven éste nuestro tiempo «digital» los signos necesarios para reconocer al Señor; darles la oportunidad de educarse para la espera y la esperanza, y de acercarse a la Palabra de Dios que salva y favorece el desarrollo humano integral. La Palabra podrá así navegar *mar adentro* hacia las numerosas encrucijadas que crea la tupida red de autopistas del ciberespacio, y afirmar el derecho de ciudadanía de Dios en cada época, para que Él pueda avanzar a través de las nuevas formas de comunicación por las calles de las ciudades y detenerse ante los umbrales de las casas y de los corazones y decir de nuevo: «Estoy a la puerta llamando. Si alguien oye y me abre, entraré y cenaremos juntos» (Ap 3, 20).

En el **Mensaje del año pasado** animé a los responsables de los procesos comunicativos a promover una cultura de respeto por la dignidad y el valor de la persona humana. Ésta es una de las formas en que la Iglesia está llamada a ejercer una «diaconía de la cultura» en el «continente digital». Con el Evangelio en las manos y en el corazón, es necesario reafirmar que hemos de continuar preparando los caminos que conducen a la Palabra de Dios, sin descuidar una atención particular a quien está en actitud de búsqueda. Más aún, procurando mantener viva esa búsqueda como primer paso de la evangelización. Así, una pastoral en el mundo digital está llamada a tener en cuenta también a quienes no creen y desconfían, pero que llevan en el corazón los deseos de absoluto y de verdades perennes, pues esos medios permiten entrar en contacto con creyentes de cualquier religión, con no creyentes y con personas de todas las culturas. Así como el profeta Isaías llegó a imaginar una casa de oración para todos los pueblos (cf. Is 56,7), quizá sea posible imaginar que podamos abrir en la red un espacio –como el «patio de los gentiles» del Templo de Jerusalén– también a aquéllos para quienes Dios sigue siendo un desconocido.

El desarrollo de las nuevas tecnologías y, en su dimensión más amplia, todo el mundo digital, representan un gran recurso para la humanidad en su conjunto y para cada persona en la singularidad de su ser, y un estímulo para el debate y el diálogo. Pero constituyen también una gran oportunidad para los creyentes. Ningún camino puede ni debe estar cerrado a quien, en el nombre de Cristo resucitado, se compromete a hacerse cada vez más prójimo del ser humano. Los nuevos medios, por tanto, ofrecen sobre todo a los presbíteros perspectivas pastorales siempre nuevas y sin

fronteras, que lo invitan a valorar la dimensión universal de la Iglesia para una comunión amplia y concreta; a ser testigos en el mundo actual de la vida renovada que surge de la escucha del Evangelio de Jesús, el Hijo eterno que ha habitado entre nosotros para salvarnos. No hay que olvidar, sin embargo, que la fecundidad del ministerio sacerdotal deriva sobre todo de Cristo, al que encontramos y escuchamos en la oración; al que anunciamos con la predicación y el testimonio de la vida; al que conocemos, amamos y celebramos en los sacramentos, sobre todo en el de la Santa Eucaristía y la Reconciliación.

Queridos sacerdotes, os renuevo la invitación a asumir con sabiduría las oportunidades específicas que ofrece la moderna comunicación. Que el Señor os convierta en apasionados anunciadores de la Buena Noticia, también en la nueva «ágora» que han dado a luz los nuevos medios de comunicación.

Con estos deseos, invoco sobre vosotros la protección de la Madre de Dios y del Santo Cura de Ars, y con afecto imparto a cada uno la Bendición Apostólica.

*Vaticano, 24 de enero 2010,
Fiesta de San Francisco de Sales.*

Benedictus PP XVI

Jornada Mundial de las Misiones 2010

Mensaje del Santo Padre Benedicto XVI

La construcción de la comunión eclesial es la clave de la misión

Queridos hermanos y hermanas:

El mes de octubre, con la celebración de la Jornada mundial de las misiones, ofrece a las comunidades diocesanas y parroquiales, a los institutos de vida consagrada, a los movimientos eclesiales y a todo el pueblo de Dios, la ocasión para renovar el compromiso de anunciar el Evangelio y dar a las actividades pastorales una dimensión misionera más amplia. Esta cita anual nos invita a vivir intensamente los itinerarios litúrgicos y catequéticos,

caritativos y culturales, mediante los cuales Jesucristo nos convoca a la mesa de su Palabra y de la Eucaristía, para gustar el don de su presencia, formarnos en su escuela y vivir cada vez más conscientemente unidos a él, Maestro y Señor. Él mismo nos dice: “El que me ame, será amado de mi Padre; y yo lo amaré y me manifestaré a él” (Jn 14, 21). Sólo a partir de este encuentro con el Amor de Dios, que cambia la existencia, podemos vivir en comunión con él y entre nosotros, y ofrecer a los hermanos un testimonio creíble, dando razón de nuestra esperanza (cf. 1 P 3, 15). Una fe adulta, capaz de abandonarse totalmente a Dios con actitud filial, alimentada por la oración, por la meditación de la Palabra de Dios y por el estudio de las verdades de fe, es condición para poder promover un humanismo nuevo, fundado en el Evangelio de Jesús.

En octubre, además, en muchos países se reanudan las diversas actividades eclesiales tras la pausa del verano, y la Iglesia nos invita a aprender de María, mediante el rezo del santo rosario, a contemplar el proyecto de amor del Padre sobre la humanidad, para amarla como él la ama. ¿No es este también el sentido de la misión?

El Padre, en efecto, nos llama a ser hijos amados en su Hijo, el Amado, y a reconocernos todos hermanos en él, don de salvación para la humanidad dividida por la discordia y por el pecado, y revelador del verdadero rostro del Dios que “tanto amó al mundo que dio a su Hijo único, para que todo el que crea en él no perezca, sino que tenga vida eterna” (Jn 3, 16).

“Queremos ver a Jesús” (Jn 12, 21) es la petición que, en el Evangelio de san Juan, algunos griegos, llegados a Jerusalén para la peregrinación pascual, presentan al apóstol Felipe. Esa misma petición resuena también en nuestro corazón durante este mes de octubre, que nos recuerda cómo el compromiso y la tarea del anuncio evangélico compete a toda la Iglesia, “misionera por naturaleza” (*Ad gentes*, 2), y nos invita a hacernos promotores de la novedad de vida, hecha de relaciones auténticas, en comunidades fundadas en el Evangelio. En una sociedad multiétnica que experimenta cada vez más formas de soledad y de indiferencia preocupantes, los cristianos deben aprender a ofrecer signos de esperanza y a ser hermanos universales, cultivando los grandes ideales que transforman la historia y, sin falsas ilusiones o miedos inútiles, comprometerse a hacer del planeta la casa de todos los pueblos.

Como los peregrinos griegos de hace dos mil años, también los hombres de nuestro tiempo, quizás no siempre de modo consciente, piden a los creyentes no sólo que “hablen” de Jesús, sino que también “hagan ver” a Jesús, que hagan resplandecer el rostro del Redentor en todos los rincones de la tierra ante las generaciones del nuevo milenio y, especialmente, ante los jóvenes de todos los continentes, destinatarios privilegiados y sujetos del

anuncio evangélico. Estos deben percibir que los cristianos llevan la palabra de Cristo porque él es la Verdad, porque han encontrado en él el sentido, la verdad para su vida.

Estas consideraciones remiten al mandato misionero que han recibido todos los bautizados y la Iglesia entera, pero que no puede realizarse de manera creíble sin una profunda conversión personal, comunitaria y pastoral. De hecho, la conciencia de la llamada a anunciar el Evangelio estimula no sólo a cada uno de los fieles, sino también a todas las comunidades diocesanas y parroquiales a una renovación integral y a abrirse cada vez más a la cooperación misionera entre las Iglesias, para promover el anuncio del Evangelio en el corazón de toda persona, de todos los pueblos, culturas, razas, nacionalidades, en todas las latitudes. Esta conciencia se alimenta a través de la obra de sacerdotes *fidei donum*, de consagrados, catequistas, laicos misioneros, en una búsqueda constante de promover la comunión eclesial, de modo que también el fenómeno de la “interculturalidad” pueda integrarse en un modelo de unidad en el que el Evangelio sea fermento de libertad y de progreso, fuente de fraternidad, de humildad y de paz (cf. *Ad gentes*, 8). La Iglesia, de hecho, “es en Cristo como un sacramento o signo e instrumento de la unión íntima con Dios y de la unidad de todo el género humano” (*Lumen gentium*, 1).

La comunión eclesial nace del encuentro con el Hijo de Dios, Jesucristo, que en el anuncio de la Iglesia llega a los hombres y crea la comunión con él mismo y, por tanto, con el Padre y el Espíritu Santo (cf. 1 Jn 1, 3). Cristo establece la nueva relación entre Dios y el hombre. “Él mismo nos revela que “Dios es amor” (1 Jn 4, 8) y al mismo tiempo nos enseña que la ley fundamental de la perfección humana, y por ello de la transformación del mundo, es el mandamiento nuevo del amor. Así pues, a los que creen en la caridad divina, les da la certeza de que el camino del amor está abierto a todos los hombres y de que no es inútil el esfuerzo por instaurar la fraternidad universal” (*Gaudium et spes*, 38).

La Iglesia se convierte en “comunión” a partir de la Eucaristía, en la que Cristo, presente en el pan y en el vino, con su sacrificio de amor edifica a la Iglesia como su cuerpo, uniéndonos al Dios uno y trino y entre nosotros (cf. 1 Co 10, 16 ss). En la exhortación apostólica *Sacramentum caritatis* escribí: “No podemos guardar para nosotros el amor que celebramos en el Sacramento. Este amor exige por su naturaleza que sea comunicado a todos. Lo que el mundo necesita es el amor de Dios, encontrar a Cristo y creer en él” (n. 84). Por esta razón la Eucaristía no sólo es fuente y culmen de la vida de la Iglesia, sino también de su misión: “Una Iglesia auténticamente eucarística es una Iglesia misionera” (ib.), capaz de llevar a todos a la comunión con Dios, anunciando con convicción: “Lo que hemos visto

y oído, os lo anunciamos, para que también vosotros estéis en comunión con nosotros” (1 Jn 1, 3).

Queridos hermanos, en esta Jornada mundial de las misiones, en la que la mirada del corazón se dilata por los inmensos ámbitos de la misión, sintámonos todos protagonistas del compromiso de la Iglesia de anunciar el Evangelio. El impulso misionero siempre ha sido signo de vitalidad para nuestras Iglesias (cf. *Redemptoris missio*, 2) y su cooperación es testimonio singular de unidad, de fraternidad y de solidaridad, que hace creíbles anunciadores del Amor que salva.

Renuevo a todos, por tanto, la invitación a la oración y, a pesar de las dificultades económicas, al compromiso de ayuda fraterna y concreta para sostener a las Iglesias jóvenes. Este gesto de amor y de compartir, que el valioso servicio de las Obras misionales pontificias, a las que expreso mi gratitud, proveerá a distribuir, sostendrá la formación de sacerdotes, seminaristas y catequistas en las tierras de misión más lejanas y animará a las comunidades eclesiales jóvenes.

Al concluir el mensaje anual para la Jornada mundial de las misiones, deseo expresar con particular afecto mi agradecimiento a los misioneros y a las misioneras, que dan testimonio en los lugares más lejanos y difíciles, a menudo también con la vida, de la llegada del reino de Dios. A ellos, que representan las vanguardias del anuncio del Evangelio, se dirige la amistad, la cercanía y el apoyo de todos los creyentes. “Dios, (que) ama a quien da con alegría” (2 Co 9, 7), los colme de fervor espiritual y de profunda alegría.

Como el “sí” de María, toda respuesta generosa de la comunidad eclesial a la invitación divina al amor a los hermanos suscitará una nueva maternidad apostólica y eclesial (cf. Ga 4, 4. 19.26), que dejándose sorprender por el misterio de Dios amor, el cual “al llegar la plenitud de los tiempos, envió (...) a su Hijo, nacido de mujer” (Ga 4, 4), dará confianza y audacia a nuevos apóstoles. Esta respuesta hará a todos los creyentes capaces de estar “alegres en la esperanza” (Rm 12, 12) al realizar el proyecto de Dios, que quiere “que todo el género humano forme un único pueblo de Dios, se una en un único cuerpo de Cristo, se coedifique en un único templo del Espíritu Santo” (*Ad gentes*, 7).

Vaticano, 6 de febrero de 2010

Benedictus PP XVI

XXV Jornada Mundial de la Juventud

Mensaje del Santo Padre Benedicto XVI

28 de Marzo de 2010

*«Maestro bueno, ¿qué haré para heredar la vida eterna?»
(Mc 10,17)*

Queridos amigos:

Este año celebramos el **25 aniversario** de la institución de la **Jornada Mundial de la Juventud**, querida por el Siervo de Dios Juan Pablo II como una cita anual de los jóvenes creyentes de todo el mundo. Fue una iniciativa profética que ha dado abundantes frutos, ofreciendo a las nuevas generaciones la oportunidad de encontrarse, de ponerse a la escucha de la Palabra de Dios, de descubrir la belleza de la Iglesia y de vivir experiencias fuertes de fe, que han llevado a muchos a la decisión de entregarse totalmente a Cristo.

Esta XXV Jornada representa una etapa hacia el próximo Encuentro Mundial de jóvenes, que tendrá lugar en agosto de 2011 en Madrid, con la esperanza de que seáis muchos los que podáis vivir este evento de gracia.

Para prepararnos a esta celebración, quisiera proponeros algunas reflexiones sobre el tema de este año, tomado del pasaje evangélico del encuentro de Jesús con el joven rico: *“Maestro bueno, ¿qué haré para heredar la vida eterna?”* (Mc 10,17). Un tema que ya trató, en 1985, el Papa Juan Pablo II en una *Carta bellísima, la primera dirigida a los jóvenes*.

1. Jesús encuentra a un joven

«Cuando salía Jesús al camino, —cuenta el Evangelio de San Marcos— se le acercó uno corriendo, se arrodilló y le preguntó: “Maestro bueno, ¿qué haré para heredar la vida eterna?”. Jesús le contestó: “¿Por qué me llamas bueno? No hay nadie bueno mas que Dios. Ya sabes los mandamientos: No matarás, no cometerás adulterio, no robarás, no darás falso testimonio, no estafarás, honra a tu padre y a tu madre”. Él replicó: “Maestro, todo eso lo he cumplido desde pequeño”. Jesús se le quedó mirando con cariño y le dijo: “Una cosa te falta: anda, vende lo que tienes, dale el dinero a los pobres —así tendrás un tesoro en el cielo—, y luego sígueme”. Ante estas palabras, él frunció el ceño y se marchó pesaroso, porque era muy rico» (Mc 10, 17-22).

Esta narración expresa de manera eficaz la gran atención de Jesús hacia los jóvenes, hacia vosotros, hacia vuestras ilusiones, vuestras esperanzas, y pone de manifiesto su gran deseo de encontraros personalmente

y de dialogar con cada uno de vosotros. De hecho, Cristo interrumpe su camino para responder a la pregunta de su interlocutor, manifestando una total disponibilidad hacia aquel joven que, movido por un ardiente deseo de hablar con el «Maestro bueno», quiere aprender de Él a recorrer el camino de la vida. Con este pasaje evangélico, mi Predecesor quería invitar a cada uno de vosotros a «desarrollar el propio coloquio con Cristo, un coloquio que es de importancia fundamental y esencial para un joven» (*Carta a los jóvenes*, n. 2).

2. Jesús lo miró y lo amó

En la narración evangélica, San Marcos subraya como «*Jesús se le quedó mirando con cariño*» (Mc 10,21). La mirada del Señor es el centro de este especialísimo encuentro y de toda la experiencia cristiana. De hecho lo más importante del cristianismo no es una moral, sino la experiencia de Jesucristo, que nos ama personalmente, seamos jóvenes o ancianos, pobres o ricos; que nos ama incluso cuando le volvemos la espalda.

Comentando esta escena, el Papa Juan Pablo II añadía, dirigiéndose a vosotros, jóvenes: «¡Deseo que experimentéis una mirada así! ¡Deseo que experimentéis la verdad de que Cristo os mira con amor!» (*Carta a los jóvenes*, n. 7). Un amor, que se manifiesta en la Cruz de una manera tan plena y total, que san Pablo llegó a escribir con asombro: «me amó y se entregó a sí mismo por mí» (Ga 2,20). «La conciencia de que el Padre nos ha amado siempre en su Hijo, de que Cristo ama a cada uno y siempre, —sigue escribiendo el Papa Juan Pablo II—, se convierte en un sólido punto de apoyo para toda nuestra existencia humana» (*Carta a los jóvenes*, n. 7), y nos hace superar todas las pruebas: el descubrimiento de nuestros pecados, el sufrimiento, la falta de confianza.

En este amor se encuentra la fuente de toda la vida cristiana y la razón fundamental de la evangelización: si realmente hemos encontrado a Jesús, ¡no podemos renunciar a dar testimonio de él ante quienes todavía no se han cruzado con su mirada!

3. El descubrimiento del proyecto de vida

En el joven del evangelio podemos ver una situación muy parecida a la de cada uno de vosotros. También vosotros sois ricos de cualidades, de energías, de sueños, de esperanzas: ¡recursos que tenéis en abundancia! Vuestra misma edad constituye una gran riqueza, no sólo para vosotros, sino también para los demás, para la Iglesia y para el mundo.

El joven rico le pregunta a Jesús: «¿Qué tengo que hacer?». La etapa de la vida en la que estáis es un tiempo de descubrimiento: de los dones que Dios

os ha dado y de vuestras propias responsabilidades. También es tiempo de opciones fundamentales para construir vuestro proyecto de vida. Por tanto, es el momento de interrogaros sobre el sentido auténtico de la existencia y de preguntaros: «¿Estoy satisfecho de mi vida? ¿Me falta algo?».

Como el joven del evangelio, quizá también vosotros vivís situaciones de inestabilidad, de confusión o de sufrimiento, que os llevan a desear una vida que no sea mediocre y a preguntaros: ¿Qué es una vida plena? ¿Qué tengo que hacer? ¿Cuál puede ser mi proyecto de vida? «¿Qué he de hacer para que mi vida tenga pleno valor y pleno sentido?» (ibíd., n. 3).

¡No tengáis miedo a enfrentaros con estas preguntas! Ya que mas que causar angustia, expresan las grandes aspiraciones que hay en vuestro corazón. Por eso hay que escucharlas. Esperan respuestas que no sean superficiales, sino capaces de satisfacer vuestras auténticas esperanzas de vida y de felicidad.

Para descubrir el proyecto de vida que realmente os puede hacer felices, poneos a la escucha de Dios, que tiene un designio de amor para cada uno de vosotros. Decidle con confianza: «Señor, ¿cuál es tu designio de Creador y de Padre sobre mi vida? ¿Cuál es tu voluntad? Yo deseo cumplirla». Tened la seguridad de que os responderá. ¡No tengáis miedo de su respuesta! «*Dios es mayor que nuestra conciencia y lo sabe todo*» (1Jn 3,20).

4. ¡Ven y sígueme!

Jesús invita al joven rico a ir mucho más allá de la satisfacción de sus aspiraciones y proyectos personales, y le dice: «¡Ven y sígueme!». La vocación cristiana nace de una propuesta de amor del Señor, y sólo puede realizarse gracias a una respuesta de amor: «Jesús invita a sus discípulos a la entrega total de su vida, sin cálculo ni interés humano, con una confianza sin reservas en Dios. Los santos aceptan esta exigente invitación y emprenden, con humilde docilidad, el seguimiento de Cristo crucificado y resucitado. Su perfección, en la lógica de la fe a veces humanamente incomprensible, consiste en no ponerse ellos mismos en el centro, sino en optar por ir contracorriente viviendo según el Evangelio» (Benedicto XVI, *Homilía en ocasión de las canonizaciones*, 11 de octubre de 2009).

Siguiendo el ejemplo de tantos discípulos de Cristo, también vosotros, queridos amigos, acoged con alegría la invitación al seguimiento, para vivir intensamente y con fruto en este mundo. En efecto, con el bautismo, Él llama a cada uno a seguirle con acciones concretas, a amarlo sobre todas las cosas y a servirle en los hermanos. El joven rico, desgraciadamente, no acogió la invitación de Jesús y se fue triste. No tuvo el valor de desprenderse de los bienes materiales para encontrar el bien más grande que le ofrecía Jesús.

La tristeza del joven rico del evangelio es la que nace en el corazón de cada uno cuando no se tiene el valor de seguir a Cristo, de tomar la opción justa. ¡Pero nunca es demasiado tarde para responderle!

Jesús nunca se cansa de dirigir su mirada de amor y de llamar a ser sus discípulos, pero a algunos les propone una opción más radical. En este Año Sacerdotal, quisiera invitar a los jóvenes y adolescentes a estar atentos por si el Señor les invita a recibir un don más grande, en la vida del Sacerdocio ministerial, y a estar dispuestos a acoger con generosidad y entusiasmo este signo de especial predilección, iniciando el necesario camino de discernimiento con un sacerdote, con un director espiritual. No tengáis miedo, queridos jóvenes y queridas jóvenes, si el Señor os llama a la vida religiosa, monástica, misionera o de una especial consagración: ¡Él sabe dar un gozo profundo a quien responde con generosidad!

También invito, a quienes sienten la vocación al matrimonio, a acogerla con fe, comprometiéndose a poner bases sólidas para vivir un amor grande, fiel y abierto al don de la vida, que es riqueza y gracia para la sociedad y para la Iglesia.

5. Orientados hacia la vida eterna

«¿Qué haré para heredar la vida eterna?». Esta pregunta del joven del Evangelio parece lejana de las preocupaciones de muchos jóvenes contemporáneos, porque, como observaba mi Predecesor, «¿no somos nosotros la generación a la que el mundo y el progreso temporal llenan completamente el horizonte de la existencia?» (*Carta a los jóvenes*, n. 5). Pero la pregunta sobre la «vida eterna» aparece en momentos particularmente dolorosos de la existencia, cuando sufrimos la pérdida de una persona cercana o cuando vivimos la experiencia del fracaso.

Pero, ¿qué es la «vida eterna» de la que habla el joven rico? Nos contesta Jesús cuando, dirigiéndose a sus discípulos, afirma: *«volveré a veros y se alegrará vuestro corazón y nadie os quitará vuestra alegría»* (Jn 16,22). Son palabras que indican una propuesta rebosante de felicidad sin fin, del gozo de ser colmados por el amor divino para siempre.

Plantearse el futuro definitivo que nos espera a cada uno de nosotros da sentido pleno a la existencia, porque orienta el proyecto de vida hacia horizontes no limitados y pasajeros, sino amplios y profundos, que llevan a amar el mundo, que tanto ha amado Dios, a dedicarse a su desarrollo, pero siempre con la libertad y el gozo que nacen de la fe y de la esperanza. Son horizontes que ayudan a no absolutizar la realidad terrena, sintiendo que Dios nos prepara un horizonte mas grande, y a repetir con san Agustín: «Deseamos juntos la patria celeste, suspiramos por la patria celeste, sin-

támonos peregrinos aquí abajo» (*Comentario al Evangelio de San Juan*, Homilía 35, 9). Teniendo fija la mirada en la vida eterna, el beato Pier Giorgio Frassati, que falleció en 1925 a la edad de 24 años, decía: «¡Quiero vivir y no ir tirando!» y sobre la foto de una subida a la montaña, enviada a un amigo, escribía: «Hacia lo alto», aludiendo a la perfección cristiana, pero también a la vida eterna.

Queridos jóvenes, os invito a no olvidar esta perspectiva en vuestro proyecto de vida: estamos llamados a la eternidad. Dios nos ha creado para estar con Él, para siempre. Esto os ayudará a dar un sentido pleno a vuestras opciones y a dar calidad a vuestra existencia.

6. Los mandamientos, camino del amor auténtico

Jesús le recuerda al joven rico los diez mandamientos, como condición necesaria para «heredar la vida eterna». Son un punto de referencia esencial para vivir en el amor, para distinguir claramente entre el bien y el mal, y construir un proyecto de vida sólido y duradero. Jesús os pregunta, también a vosotros, si conocéis los mandamientos, si os preocupáis de formar vuestra conciencia según la ley divina y si los ponéis en práctica.

Es verdad, se trata de preguntas que van contracorriente respecto a la mentalidad actual que propone una libertad desvinculada de valores, de reglas, de normas objetivas, y que invita a rechazar todo lo que suponga un límite a los deseos momentáneos. Pero este tipo de propuesta, en lugar de conducir a la verdadera libertad, lleva a la persona a ser esclava de sí misma, de sus deseos inmediatos, de los ídolos como el poder, el dinero, el placer desenfrenado y las seducciones del mundo, haciéndola incapaz de seguir su innata vocación al amor.

Dios nos da los mandamientos porque nos quiere educar en la verdadera libertad, porque quiere construir con nosotros un reino de amor, de justicia y de paz. Escucharlos y ponerlos en práctica no significa alienarse, sino encontrar el auténtico camino de la libertad y del amor, porque los mandamientos no limitan la felicidad, sino que indican cómo encontrarla. Jesús, al principio del diálogo con el joven rico, recuerda que la ley dada por Dios es buena, porque «Dios es bueno».

7. Os necesitamos

Quien vive hoy la condición juvenil tiene que afrontar muchos problemas derivados de la falta de trabajo, de la falta de referentes e ideales ciertos y de perspectivas concretas para el futuro. A veces se puede tener la sensación de impotencia frente a las crisis y a las desorientaciones actuales. A pesar de las dificultades, ¡no os desaniméis, ni renunciéis a vuestros

sueños! Al contrario, cultivad en el corazón grandes deseos de fraternidad, de justicia y de paz. El futuro está en las manos de quienes saben buscar y encontrar razones fuertes de vida y de esperanza. Si queréis, el futuro está en vuestras manos, porque los dones y las riquezas que el Señor ha puesto en el corazón de cada uno de vosotros, moldeados por el encuentro con Cristo, ¡pueden ofrecer la auténtica esperanza al mundo! La fe en su amor os hará fuertes y generosos, y os dará la fuerza para afrontar con serenidad el camino de la vida y para asumir las responsabilidades familiares y profesionales. Comprometeos a construir vuestro futuro siguiendo proyectos serios de formación personal y de estudio, para servir con competencia y generosidad al bien común.

En mi reciente Carta encíclica —*Caritas in veritate*— sobre el desarrollo humano integral, he enumerado algunos grandes retos actuales, que son urgentes y esenciales para la vida de este mundo: el uso de los recursos de la tierra y el respeto de la ecología, la justa distribución de los bienes y el control de los mecanismos financieros, la solidaridad con los países pobres en el ámbito de la familia humana, la lucha contra el hambre en el mundo, la promoción de la dignidad del trabajo humano, el servicio a la cultura de la vida, la construcción de la paz entre los pueblos, el diálogo interreligioso, el buen uso de los medios de comunicación social.

Son retos a los que estáis llamados a responder para construir un mundo más justo y fraterno. Son retos que requieren un proyecto de vida exigente y apasionante, en el que emplear toda vuestra riqueza según el designio que Dios tiene para cada uno de vosotros. No se trata de realizar gestos heroicos ni extraordinarios, sino de actuar haciendo fructificar los propios talentos y las propias posibilidades, comprometiéndose a progresar constantemente en la fe y en el amor.

En este **Año Sacerdotal**, os invito a conocer la vida de los santos, sobre todo la de los santos sacerdotes. Veréis que Dios los ha guiado y que han encontrado su camino día tras día, precisamente en la fe, la esperanza y el amor. Cristo os llama a cada uno de vosotros a un compromiso con Él y a asumir las propias responsabilidades para construir la civilización del amor. Si seguís su palabra, también vuestro camino se iluminará y os conducirá a metas altas, que colman de alegría y plenitud la vida.

Que la Virgen María, Madre de la Iglesia, os acompañe con su protección. Os aseguro mi recuerdo en la oración y con gran afecto os bendigo.

Vaticano, 22 de febrero de 2010

Benedictus PP XVI

Vida Diocesana

El Papa nomena a Mons. Joan Piris membre del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials

La Santa Seu ha fet públic avui que el Papa Benet XVI ha nomenat membre del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials a Mons. Joan Piris Frígola, bisbe de Lleida i actual president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola.

Aquest Consell Pontifici, com organisme de la Santa Seu, té com a principal funció suscitar i sostenir

l'acció de l'Església i dels fidels en les múltiples formes de la comunicació social.

També tracta que l'acció dels mitjans de comunicació catòlics es correspongui realment amb la pròpia índole i funció. Finalment, entre els seus encàrrecs està afavorir la relació amb les associacions catòliques que operen en el camp de les comunicacions socials.

Servei d'Atenció a les persones durant els caps de setmana

La Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social de la Diòcesi de Lleida, (Càritas, Arrels-Sant Ignasi, Voluntariat Vicencià, Pa

de Sant Antoni, Obra Mercedària, Esclat-SantaTereseta, Comunitat Salesiana, i Comunitat Marista) hem començat, el cap de setmana del 9 i 10 de Gener, una iniciativa conjunta.

Es tracta del **Servei d'Atenció, a les persones que demanen ajut durant els caps de setmana a les parròquies.**

Bàsicament aquest servei consisteix a acollir i informar les persones necessitades, d'on poden anar per rebre ajut i poder començar processos d'inserció social.

Cada dissabte i cada diumenge, de les 12 a les 13 h, als locals de la parròquia de Sant Llorenç de Lleida, diferents equips de persones voluntàries, acullen, informen, i donen aliments, si la persona els necessita.

Cal dir però, que l'objectiu principal d'aquest projecte de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social, és la **d'ajudar a la inserció social de les perso-**

nes que acudeixen a aquest servei. Per aquesta raó els voluntaris i voluntàries informen a les persones necessitades i les adrecen als diferents serveis d'atenció social de la ciutat, bé sigui, als de l'Ajuntament (si són persones empadronades), o bé a Arrels- Sant Ignasi, i Càritas.

Vàries professionals d'aquestes dues entitats cristianes duen a terme la coordinació i supervisió d'aquest projecte.

Agraïm a totes les persones que estan fent possible aquesta iniciativa de l'Església de Lleida, en benefici dels nostres germans i germanes necessitats.

Xarxa d'Entitats Cristianes
d'Acció Caritativa i
Social de la Diòcesi de Lleida.

Acte ecumènic de pregària La pregària que ja uneix

La parròquia de Santa Maria de Gardeny ens va acollir el dia 19, per celebrar una estona de pregària ecumènica dins de la Setmana de pregària per a la unió de les Esglésies cristianes. Els pastors de les Esglésies protestants, el P. Daniel de l'Església ortodoxa i el Sr. Bisbe de la diòcesi, juntament amb un nombrós grup de persones, ens vàrem aplegar per meditar, resar i cantar al Crist que ens uneix, tot i demanant-li el do de la unitat tan desitjada.

Ens hi vàrem trobar bé escoltant la Paraula i sentint aquelles veus que, encara que no enteníem el que deien, ens sonaven a glòria. Ens hi sentíem tan bé que molta gent demanava de fer-ho més assíduament. És bo compartir la pregària perquè ens uneix més i ens apropa al Pare. Mentrestant, podem seguir pregant cada dia des del fons del nostre cor i fins la propera trobada!

Francesca Agustí

Jornada de portes obertes a l'Arxiu Diocesà de Lleida

El passat dimarts 2 de febrer, l'Arxiu Diocesà de Lleida va fer una jornada de portes obertes.

Després d'haver estat un temps tancat per reformes, l'Arxiu Diocesà de Lleida va fer el passat dimarts 2

de febrer de 9 a 13 h, una jornada de portes obertes per mostrar al públic les noves instal·lacions.

Per a més informació podeu contactar amb nosaltres al següent telèfon: 973 268 628 o a arxiu@bisbatlleida.org.

Mons. Piris agradece la “labor de los periodistas de información religiosa”

Extracto del artículo publicado en “Libertada Digital”

En un hecho insólito y sin precedentes, el presidente de la comisión episcopal de medios del episcopado, Joan Piris, obispo de Lleida, **ha dado las gracias a los “periodistas de información religiosa”**, ha pedido perdón a los medios de comunicación y ha alabado su “buen hacer” en la cobertura de la tragedia de Haití. “Os ruego perdonéis nuestras deficiencias y aceptéis la colaboración que por el bien de la sociedad todos estamos llamados a desarrollar”, dijo Piris.

En contra de lo que suele ser habitual en los jerarcas de la Iglesia católica, Monseñor Piris agradeció a los “periodistas de información religiosa” la “labor que llevan a cabo de manera incansable, reflejando en los medios una dimensión tan importante de la vida personal y social como es la que representa el hecho religioso, en nuestro caso el cristiano y eclesial”.

Después de pedir perdón y ofrecer “colaboración”, el prelado dedicó su discurso de presentación de los Premios Bravo, que otorga todos los años la Conferencia episcopal, a glosar “el influjo” de los medios.

Y, “desde una mirada positiva” a alabar la cobertura de la tragedia de Haití, superando “la lógica del mercado o de las audiencias”, para convertirse en un “servicio social o público, que nunca debe abandonar la comunicación”.

Según Piris, en este caso concreto de Haití, los medios dejaron de lado “los mensajes superficiales” o el “espectáculo”, para despertar la más profunda solidaridad y “dar a conocer y aproximar el sufrimiento de los demás, hasta sentirlo como propio y familiar”.

“Todas estas corrientes de solidaridad, así como la generosidad de

los ciudadanos anónimos y el heroísmo de los voluntarios, no hubieran sido posibles y no lo serán en el futuro sin la inestimable contribución de los medios de comunicación” subrayó el obispo de Lleida.

Y, una y otra vez, dio las gracias por ello a los medios: “Los medios han cubierto la tragedia

de Haití en condiciones difíciles e incluso han sabido perseverar en el empeño de encontrar hueco para su tenaz llamada de socorro cuando la agenda informativa la ocupaban asuntos más caseros o los habituales de la política nacional, europea o mundial. **¡Gracias de todo corazón!”**.

Una creu sobre un mapa

El fred i el vent de les 9 de la nit del divendres 29 de gener desafiaven la invitació de la Delegació diocesana de joves. Participar a la pregària per Haití. Però molts, especialment joves, ho vàrem fer. En el sòl d'un espai un mapa de la geografia d'Haití i tots nosaltres al voltant. Uns joves porten una gran Creu que col·loquen sobre el mapa. Ja som dins del gran misteri del dolor i del sofriment humà. Ja la pregària ens envolta. Unes llumenetes vénen a obrir l'horitzó i ens deixen sentir que la solidaritat humana posarà en peus un poble que la natura i la injustícia humana han castigat durament.

Silenci. Ve la lectura dels fets dels... haitians. I, com el Jesús davant del sofriment i de la mort, murmurem cantant en cànon “a les teves mans, Pare, encomano el meu

esperit”. La frase repetida penetra en les nostres interioritats. Ja no podem anar enrere... tot té sentit. “Que els vostres cors s'asserenin...” ens dius en la Paraula proclamada. La pregària és serenor: no estem fora de joc, sinó que estem en el cor de la humanitat salvada. Malgrat les qüestions. Ens ho confirma el germà Joan, bisbe diocesà, creient entre els creients, “bàcul” ferm en la pertorbació.

Sorgeix el més bonic dels credos: “Déu és amor... no tinguis cap por”. Ho cantem i repetim. En un paper escrivim els nostres dissenys, pregàries de serenor, els deixem sobre el mapa mentre cantem “Beneïts sou els pobres, perquè és vostre el Regne del cel.” Intens temps de pregària d'una gran qualitat: en la preparació, en la forma, en la participació. Us ho agraïm!!!

Portes obertes a l'Arxiu Capitular

Aquesta Jornada de portes obertes (2 de febrer) ens permet conèixer l'arxiu capitular de Lleida. Els documents que allí s'hi troben foren generats i aplegats pels canonges de la catedral, en l'exercici de les seves funcions. Amb el temps, la documentació conservada ha assolit un valor permanent, de patrimoni cultural i històric.

La riquesa de l'arxiu va unida lògicament a la història de la catedral. L'any 1149, Ramon Berenguer IV juntament amb Ermengol VI, bisbe d'Urgell, recuperen la ciutat de Lleida, i és restaurada la diòcesi amb la posterior consagració de la catedral a la ciutat, prenent aquesta el nom de Santa Maria in Sede.

L'any 1168, el bisbe de Roda, Guillem Pere de Rabidats, fou proclamat alhora bisbe de Lleida i a ell es deu la primera organització del Capítol de la catedral. No fou fins les reformes fetes entre 1441 i 1444 que s'instal·la l'arxiu a l'edifici de la *Canonja de la Seu Vella*, on hi va romandre fins el 1707. Aquest any hi hagué la presa de la ciutat per Felip V. Tancament de la catedral al culte, emprada llavors com a caserna militar, i així es va mantenir fins a la retirada de les tropes nacionals l'any 1948. Com a conseqüència es trasllada l'arxiu de la catedral a l'església de Sant Llorenç. No fou fins l'any 1781 que l'arxiu s'instal·la definitivament a les sales habilitades en un edifici annex a la Catedral Nova. Allí patí els estralls de dos incendis.

Durant la Guerra Civil, més concret, entre el 18 de juliol de 1936 i els fets de maig de 1937, un funcionari de l'Ajuntament de Lleida recollí tota la documentació de l'arxiu de la catedral i l'amagà als soterranis de la Paeria, on també hi anà a parar documentació d'altres arxius. I fou als soterranis de l'ajuntament on es barrejaren documents procedents de diferents institucions. D'aquí que actualment alguns documents de l'Arxiu Capitular de Lleida es conservin a la Paeria, a l'Arxiu Històric Provincial i viceversa.

Què podem trobar a l'arxiu?

- **Fons de pergamins** de Roda, Àger i Lleida, amb un total de 12.000 pergamins, aproximadament 9.000 pertanyen a Lleida.

- **Biblioteca i hemeroteca:** Cal destacar, per una banda els còdexs i incunables de diversos continguts considerats com un fons especial, dels quals alguns han estat exposat, com ara la Bíblia de Lleida, el Breviari, el Pontifical de Roda, els Usatges i constitucions de Catalunya... així com un exemplar de l'incunable *Liber Chronicarum*. A més, l'arxiu disposa de més de 13.000 llibres de diversa temàtica.

- **Fons musical:** on destaquen els 45 cantorals, i on es poden consultar les partitures de diferents segles.

En el **Fons documental** es poden trobar: Protocols notariais,

Obra de la Seu Vella i la Seu Nova, llibres de la Pia Almoina, Llibres de l'administració general, de processos judicials, documentació de l'Estudi General (Universitat de Lleida) on destaquen els seus estatuts de l'any 1300.

El fons documental de l'arxiu capitular és de gran importància per recompondre la història de la ciutat de Lleida. L'arxiu Capitular és obert a tothom que tingui ganes de saber o

senzillament de visitar-lo, de dilluns a divendres de nou a la una del matí, al carrer Almodí Vell, al costat de la porta lateral de la Catedral o Seu Nova de Lleida. Es poden fer visites guiades per grups de gent, per tal d'ensenyar i mostrar que les institucions eclesiàstiques han estat molt importants en la història nostra, i que continuen essent un dels pilars de la nostra societat. (Informació de l'Arxiu).

Mons. Piris visita el col·legi Episcopal

Dia 4 de febrer de 2010: De bon matí, el nostre Bisbe ha participat de la vida educativa del Centre interaccionant amb les diferents realitats del col·le, des de la Direcció, des dels professors, des de les catequistes i des dels alumnes. Agraïm al nostre Pastor que es faci present enmig de nosaltres i, a més,

copsem, que aquest interactuar amb les institucions de l'Església i amb els seus membres és una de les finalitats de la Carta Pastoral que estem treballant en els diferents nivells i que es titula **“Entre tots i per al bé de tothom”**. Moltes gràcies Sr. Bisbe.

Diada de Vida Consagrada

Hem celebrat la diada aplegats amb els pares mercedaris. Hem pregat al voltant del símbol de la llum. Un representant de cada comunitat encenia una espelma en el ciri pasqual i feia un petit comentari del que per a ells/elles representava la llum en la situació actual. Som molt conscients que la llum ens ve del Crist Ressuscitat i

que nosaltres hem de procurar ser transparents perquè aquesta llum rebuda il·lumini l'entorn.

Ens saludarem i compartirem retalls de la nostra vida diària als locals de la parròquia, mentre degustàvem un saborós pica-pica.

A la celebració de l'Eucaristia, presidida pel nostre bisbe, qui ens

acompanyà al llarg de tot el matí, hem acollit la Paraula de Déu. Hem renovat, convençuts, el nostre seguiment perquè la vida consagrada es troba en camí, com veiem a Salomó en la paraula d'avui. Home que se centra en el que és fonamental: agrair tot el que ha rebut, des de temps passats, reconèixer que Déu sempre compleix les seves promeses, reconèixer també la insignificança personal davant la missió que se l'encomana, demanar, oïda atenta, cor dòcil per escoltar el que Déu vol d'ell en cada situació, capacitat per discernir entre el bé i

el mal. Tot pel bé del seu poble. El contingut de la pregària de Salomó és justament el que, avui, urgeix en la vida consagrada.

En escoltar l'evangelí ens hem sentit com els apòstols: cridats per Jesús a reposar al seu costat i a escoltar el que Ell vol de nosaltres. I nosaltres hem tornat a dir-li sí perquè, com Salomó, volem ésser petites llums, referents en la seva Església, en benefici de la nostra societat. Preferentment dels més vulnerables, petits i desvalguts.

Ester Díaz, c.m.

De quin color és la pobresa?

El dissabte dia 13 de febrer, a la seu de Càritas diocesana, es van fer els lliuraments dels premis del Primer Concurs de Denúncia per a joves: "De quin color és la pobresa?". Una cinquantena de treballs van concórrer a les tres àrees que es proposaven: la literària, la fotogràfica i la multimèdia. Es van premiar tres aportacions per àrea.

Té color la pobresa? El que sembla desvetllar aquest primer concurs és la capacitat de donar un contingut seriós a la reflexió, i no quedar-se en estereotips que, en darrer terme, vulneren encara més la pobresa existent. Parlar en colors de la pobresa és atansar-s'hi de manera respectuosa. És dir que la pobresa és molt complexa i que no es pot

reduir en una única expressió. És el que expressaven les aportacions dels joves participants.

Ens ha agradat, en aquest sentit, l'aspecte simbòlic expressat per una de les fotografies presentades: un comerç lleidatà ben conegut deixa al carrer, al capvespre, cartons i altres deixalles... que serviran de sostre i protecció per algú aquella mateixa nit gèlida.

No hi ha solament l'àmbit de l'economia, sinó que altres colors van afegint identitat a la manera com la societat crea i augmenta la pobresa. Així, hi ha l'àmbit laboral que limita l'accés al mercat del treball, l'àmbit formatiu i de capacitació. Altres àmbits, o colors, encara serien el del habitatge, el socio-sanitari i el

relacional. Tots contribueixen a la vulnerabilitat de moltes persones i a l'exclusió.

Si es percep el conjunt d'àmbits o colors que marquen la nostra realitat social tindrem una visió de la

pobresa més en "arc iris": l'exclusió. Denunciar i lluitar contra la pobresa serà anar passant de l'exclusió a la inclusió.

J. A. Baró

3a Jornada de Portes Obertes dels Llocs de Culte

El dissabte 6 de març se celebra la 3a Jornada de Portes Obertes dels Llocs de Culte de Lleida en que els centres: Parròquia Ortodoxa Romanesa, Parròquia de la Mare de Déu del Carme, Mezquita Ibn Hazn, Mezquita Omar, Saló del Regne dels Testimonis Cristians de Jehovà, Brahma Kumaris, Església de Jesucrist dels Sants dels Últims Dies, Església Evangèlica Baptista, Dojo Budista zen i Comunitat Bahá'í, es van posar a disposició d'aquelles persones que els volguessin visitar per tal de conèixer els seus centres i saber una mica més de les seves normes, disposicions, manaments i ritus que tenen en cada un d'ells.

Quant més ens coneixerem, més ens estimerem i podrem caminar més junts, aquest és el lema i la nostra voluntat. És per això que, seguint aquesta iniciativa de l'Assemblea de les Religions des de ja fa tres anys, anem aplanant els camins que condueixen a cada centre motivats per la curiositat a voltes, però també per endinsar-nos en les seves ideologies i maneres de pensar i actuar. La diversitat enriqueix, per tant la propera vegada intentarem que puguin participar més esglésies i llocs de culte. Amb bona voluntat i posant l'esforç, ho aconseguirem!

Francesca Agustí Farreny

Moviment de Professionals Cristians

El diumenge 7 de març, una trentena de membres del Moviment de Professionals Cristians de Lleida es van trobar tot el matí a La Mariana. Aquest moviment cristià està format d'una norantena de membres de les diferents professions universitàries, que es reuneixen en grups de revisió de vida.

Com cada any, dedicaven un matí de diumenge a la formació.

La reflexió es va centrar en la figura del Jesús dels evangelis com a transmissor de discerniment. Quan es revisa la pròpia vida, els evangelis ens presenten a Jesús com la llum que li dóna discerniment i color. Tota la vida esdevé resposta a l'Amor de Déu. L'Eucaristia és el lloc de l'Església on celebrem l'Amor diví que sosté i anima les nostres existències.

IX aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

L'església de Sant Pere de Lleida, va acollir l'11 de març i com ja és costum una Eucaristia d'acció de gràcies commemorativa del IX aniversari de la beatificació de Francesc Castelló, que feu el papa Joan Pau II, un 11 de març de l'any 2001 a Roma.

La celebració fou presidida pel franciscà fill d'Alcarràs P. Ramon Domènech, vicari judicial del Tribunal Eclesiàstic de Barcelona i membre de la fraternitat de Sant Francesc d'Assís de Sabadell.

El P. Domènech en la seva homilia digué avui més que mai l'església i el món necessiten exemples d'homes com Francesc Castelló, coherents amb la fe i la vida: *"Aquest Beat és l'home de joventut eterna, ja que només va conèixer la joventut vivint-la amb plenitud, naturalitat i fe. Ell és feliç i va pel carrer Major de Lleida amb la seva núvia, amb la satisfacció de qualsevol jove de Lleida, però en la seva vida hi ha coherència amb la fe que professa fins la mort i fins i tot en aquell moment la proclama amb un "Sí" i amb el perdó"*.

El franciscà digué també que calia pensar que el Beat mira amb predilecció la seva ciutat de Lleida, els seus ciutadans, i molts especialment les seves germanes i demés familiars: "Hem d'estar agraïts i orgullosos de tenir un Beat com Francesc Castelló, que honora la diòcesi de Lleida".

A la celebració assistí la germana del beat Maria Castelló amb altres familiars. S'hi va sumar també l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, amb la seva Coral i una bona representació d'hospitalaris, que dirigiren el Rosari que va precedir la celebració i on es pregà per les víctimes i damnificats del terratrèmol de Xile. També és tingué un record per les víctimes de l'atemptat de l'11 de març a Madrid, del qual se commemorava el sisè aniversari.

Abans de cloure la celebració, el vicepostulador de la Causa de Canonització del beat Francesc Castelló Mn. Gerard Soler, va assabentar els fidels i devots del jove màrtir de com la seva fama s'estén arreu del món. Prova del que deia són les nombroses cartes que arriben a Lleida des de molts indrets de Catalunya i d'Espanya, també de França i d'Itàlia i d'una bona colla de països hispanoamericans, demanant informació, biografies seves i estampes amb relíquia. Mn. Gerard digué que la Comissió havia fet una nova edició d'aquestes estampes per a fer-les arribar a tothom que ho demani.

El vicepostulador va donar a conèixer l'edició d'una nova biografia d'aquest Beat lleidatà. És tracta de l'edició, a mena de separata, del treball intitulat "*Francesc Castelló i Aleu, màrtir de Crist*", una de les darreres aportacions a la història de Lleida, que els recentment traspassats historiadors Romà Sol i Carme Torres, van preparar pel IV

i darrer volum d'“*Arrels Cristianes. Presència i significació del Cristianisme en la història i la societat de Lleida*”. Una iniciativa editorial del bisbat de Lleida, que va veure la llum el passat mes d'octubre, de la mà de Pagès Editors. La nova biografia del beat inclou diverses fotografies de l'àlbum de la família Castelló Aleu, així com la reproducció de les tres

famoses i impressionats cartes que el Beat va escriure moments abans de morir.

Podeu demanar aquesta publicació a l'adreça: C/ del bisbe, 1 -25002 de Lleida o bé al telèfon 973 268 628.

Jordi Curcó

Jornada d'acompanyament al dol i malaltia

Per tercera vegada, Lleida va acollir la Jornada d'acompanyament al dol i malaltia. El passat dia 12 de març, a l'auditori del campus de la Universitat hi hagué les aportacions al tema des de mirades diferents, amb una conferència, una taula rodona, testimonis i tallers. L'organització corria a càrrec de varies associacions.

La doctora Begoña Roman, professora de filosofia a la Universitat de Barcelona, parlà de la Vida com a capacitat de desig. La qualitat de la vida és quan es satisfan les expectatives que cadascú es marca, donant així valor a l'existència. La qüestió es planteja quan es viu subjectivament un projecte que ens llança cap al futur, oblidant el present i sense fonamentar bé les expectatives. Quan es diu que no es té temps, potser es vol oblidar que la vida té un final que, encara que no depèn de mi, jo puc decidir assumir-lo en la manera de viure.

La Sra. Roman parlà de la qualitat de la mort. Quan se satisfan

les expectatives, la mort és natural. Guanyar la batalla de la vida és poder anar-se'n bé. Cal acceptar el procés d'arribar al final de la vida, on la cosa important no és el “futur”, que ja no existeix, sinó la mirada al passat. Acompanyar una persona en aquests moments és sovint un mirar el passat, tot allò que s'ha viscut i poder dir: “que nos quiten lo bailado”. Falla el cos, però el jo continua sent el jo. És important poder reconciliar-se amb un mateix i amb els altres.

Qüestionar-se perquè jo i perquè ara... com sovint passa, és inoportú i no ajuda a assumir la realitat de la mort i del dol. Més important és poder decidir on es vol morir i amb qui es vol passar els últims moments de la vida. Això ens planteja com es viuen aquests processos de finals de vida. Cal evitar el pacte del silenci en la família. L'amor i el respecte a l'ésser estimat és saber-lo mirar atentament: no enganyar, no crear falses i infundades expectatives. Però tampoc fer un dol anticipat quan la persona encara viu.

Sembla evident que la persona que coneix el perquè del seu estat és capaç de suportar el com, és a dir, aprofitar els darrers moments per reconciliar-se amb ell mateix, amb els altres i, així, donar sentit a allò que viu. La qualitat de la mort implica poder anar-se'n tranquil·lament, sabent que els qui es queden, es queden bé, raó per la qual és important de parlar de la mort. Poder acomiadar-se vol dir que s'està preparat per morir i per acceptar la mort de la persona

estimada. Cal, igualment, que la família tingui una bona informació quan es parla d'eutanàsia, suïcidi assistit, sedació, etc. I en tot, respectar la voluntat del malalt.

Una persona sols pot acompanyar fins on ella mateixa ha arribat. Per dir que acompanyar el procés de mort i de dol suposa tenir personalment resolt el sentit de la vida i de la mort.

J. A. Baró

Reunió del Consell d'Acció Catòlica

El passat 13 de març es va reunir el Consell Diocesà d'Acció Catòlica de Lleida, sota la presidència de Francesc Baena i amb la presència del Delegat Diocesà d'Apostolat Seglar Joan Carles Nicuesa.

Actualment, al Consell hi participen els moviments: Dones d'Acció Catòlica, Moviment d'Adults, Moviment de Professionals Cristians (MPC), Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Frater), Acció Catòlica Obrera (ACO), Moviment de Pobles i Comarques (MPPICC) i Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC). Existeix a la diòcesi un petit grup de Joventut Obrera Cristiana (JOC) que, per la seva dimensió, encara no participa d'aquest àmbit.

Com és costum, van iniciar la reunió amb una pregària i van passar a debatre els diversos punts de l'ordre del dia.

Aquest cop van tractar del Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar que se celebra anualment durant la Vetlla de la Pentecosta. Enguany es farà la celebració de l'Eucaristia a la capella dels locals del Carrer Blondel el dia 22 de maig.

També es va parlar de l'Assemblea Diocesana que convoca el Sr. Bisbe pel dia 29 de maig. Tots els grups creuen que és molt important la participació activa de tots els seus integrants. Com també, donar resposta des dels diferents carismes de cada grup a la carta pastoral del Bisbe Piris "Entre tots i per a bé de tothom", perquè el camí pastoral que ha de fer la Diòcesi de Lleida, també és responsabilitat del moviment d'Acció Catòlica.

Consell Diocesà
d'Acció Catòlica

Mn. Ginestà rep el títol de Prelat Honorari, concedit pel Sant Pare Benet XVI

El Sant Pare Benet XVI ha concedit el títol de PRELAT HONORARI al prevere lleidatà Mn. Josep Ginestà Creus.

Mn. Ginestà és actualment vicari episcopal d'economia del bisbat. És canonge de la Catedral i president del Capítol catedralici.

En la foto, el bisbe Joan Lliura el títol a Mn. Ginestà.

El Pelegrinatge a ARS

Del 15 al 18 de març, tal com estava anunciat, hem realitzat el pelegrinatge al poble d'ARS, prop de Lyon. El poble, petit, es coneix més pel nom de "Village du Curé d'Ars", perquè realment és el "Rector d'Ars", sant Joan Maria Baptista Vianney, qui l'ha fet conèixer arreu del món.

El motiu del pelegrinatge era la commemoració dels 150 anys de la mort d'aquest humil mossèn, que ha estat proclamat patró mundial de tots els rectors de parròquia.

Dos autocars de l'empresa Gamon. 78 passatgers. D'aquests, el Bisbe Joan Piris, 27 preveres i 4 diaques. Ens acompanyaven també 46 laics i laiques per compartir amb els seus sacerdots aquest 150 aniversari.

Dies entranyables de pau, de pregària, de reflexió. Els sants sempre ens són un estímul pel nostre creixement.

A **Ars** ens impressionaren l'església parroquial que està com era en el temps de Joan Maria Vianney: la

trona, el confessional..., tot senzill. Darrere, s'ha ampliat el petit temple, construint-se una basílica que guarda en una urna les despulles del sant.

Molts sacerdots del món s'hi apleguen aquest any a Ars. A l'hotel on ens allotjàvem hi eren també uns 20 sacerdots nord-americans amb un arquebisbe i diversos bisbes.

Estava previst, ja que són relativament a prop, visitar altres llocs. Impressionant la visita a **Taizé**, on vàrem participar a la pregària dels monjos, amb un centenar de joves d'arreu. No ens serà gens fàcil oblidar l'acolliment que allí vàrem rebre. Ens vàrem sentir de casa.

Tot seguit vàrem visitar l'Abadia de **Cluny**: gairebé una petita resta del que va ser l'esplendorosa Abadia de l'edat mitjana.

En canvi, la visita a Paray-le-Monial, on va viure santa Margarida Maria d'Alacoque, i on va rebre

les revelacions del Sagrat Cor de Jesús i les seves promeses, no fou simplement història del passat, sinó una vivència del que és encara molt actual. El misteri de l'amor infinit del Cor de Jesús no passa mai.

A pocs kilòmetres estava la gran ciutat de Lyon. Vàrem visitar la catedral on, en una mateixa celebració havien estat ordenats de diaques Joan Maria Vianney, sant Marcelino Champagnat, fundador dels maristes i el Venerable Juan Claudio Colín, fundador dels Marianistes.

També hi vàrem visitar el santuari de Nôtre Dame de Fourvière. Monument impressionant que domina i protegeix la ciutat de Lyon.

A part de les visites, cal remarcar d'aquest pelegrinatge l'harmonia entre tots els pelegrins i l'acolliment que vàrem trobar als distints llocs i esglésies que varem visitar i on van celebrar l'Eucaristia.

Llardecans va oferir l'oli per a la Missa crismal

Amb motiu dels 250 anys del santuari capella de Loreto de Llardecans, poble situat a les Garrigues, la cooperativa del poble va oferir al bisbat l'oli que va ser consagrat a la missa crismal de

Dimarts Sant a la catedral lleidatana. Recordem que aquest oli serà utilitzat en tot el bisbat per a les uncions sacramentals: bateig, presbiterat, confirmacions i uncions de malalts.

Meditacions quaresmals sobre la misericòrdia

La misericòrdia dóna felicitat

“Jesús, rostre de la misericòrdia divina”, va ser el títol de la conferència quaresmal que el bisbe Joan va donar aquest dimecres 24 de març a la catedral. Amb abundants referències bíbliques, el bisbe diocesà va presentar la pràctica del Jesús dels evangelis com Aquell que es commou davant les necessitats dels humans. Així es manifestava home de misericòrdia, però també, com l’Enviat del Déu misericordiós.

A partir de la pràctica de Jesús, la misericòrdia esdevé una exigència pels seus seguidors. En aquest sentit, Jesús era un provocador que volia restablir la imatge de Déu en el cor dels humans: “Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare del cel”. Estil de vida per als humans que implica perdó i, en darrer terme, humilitat. Posar-se senzillament al nivell dels altres i donar allò que nosaltres mateixos hem rebut. El Déu de la misericòrdia i del perdó

es manifesta a través dels nostres actes de misericòrdia i de perdó. Aquest Déu “d’entranyes de misericòrdia” ens ensenya que el perdó dóna vida.

Hi ha tot un aprenentatge d’aquest estil de vida humana i cristiana. La misericòrdia s’educa. És universal perquè concerneix tots els humans sense excepció. És allò que volem dir quan afirmem la presència de Déu en tots els humans. Podem clarament percebre la importància de la misericòrdia i del perdó que, com do que rebem de Déu, testimoniem en les nostres vides quotidianes, quan l’evangelí proclama: “feliços els misericordiosos, els compassius”.

L’església és el signe de la misericòrdia de Déu. Ha d’oferir necessàriament misericòrdia. Si ha de lluitar per eradicar el pecat, ha d’ésser profundament acollidora dels pecadors.

Comunicat de la Xarxa d’Entitats Cristianes d’Acció Caritativa i Social

En un comunicat enviat als Eectors de les parròquies de Lleida implicats en el servei d’informació i d’aliments durant els caps de setmana, la Xarxa d’Entitats Cristianes d’Acció Caritativa

del nostre bisbat fan públic el final d’aquests serveis de cap de setmana. L’experiència de tres mesos ha mostrat que aquest servei no corresponia veritablement a la realitat. El 27 i 28 de març posaran un punt final.

30 anys de la mort de Mons. Romero

Un 24 de març de 1980, tot just fa 30 anys, l'arquebisbe de San Salvador, Óscar Arnulfo Romero, va caure assassinat mentre celebrava l'Eucaristia.

A Itàlia, les Obres Missionals Pontifícies, han escollit aquest dia com a Jornada de pregària i dejuni pels missioners màrtirs, (en honor a Mons. Romero).

Demanem una pregària pel poble salvadoreny, al qual va entregar la seva vida, i per extensió per tots els pobles que pateixen opressió i injustícia.

Delegació Diocesana
de Missions.

Concert a la Catedral de Lleida

La Catedral de Lleida era plena el dijous 25 de març, per escoltar el concert que oferia el Petit Cor de la Catedral, amb la participació de la soprano Iolanda Dolcet, el tenor Francesc Rodoreda i el Baríton Bruno Henriques. A l'orgue Olga Farrando i el mestre de capella Joaquim Mesalles en va ser el director.

Sota el lema "D'Amor i Misericòrdia", el Petit Cor de la catedral va interpretar el salm 50 del romanès

Gh. Ceu, l'Himne a la Verge de Tchakovski i un Cant a la Mare de Déu d'un anònim peruà del s. XVI. Hi hagué una Ave Maria, composició personal del mestre Mesalles, així com una poesia del lleidatà Màrius Torres (1910-2010) en una composició del mateix Mestre de capella. No van faltar els nostres clàssics: Misericordias Domini de Mozart, la Cantata 82 i la de l'Anunciació de J.S. Bach. Aquesta darrera amb el quadre plàstic a càrrec del TOAR.

Els nous President i Vicepresident del Col·legi de periodistes visiten al Bisbe diocesà

Aquest divendres dia 26 de març, els senyors Josep Lluís Cadena Martín i Jesús Riverola Masó, respectivament president i vicepresident del Col·legi de periodistes de Lleida, van tenir una entrevista amb el bisbe diocesà, Mons. Joan Piris. Tots tres van

intercanviar informacions sobre la realitat lleidatana, llurs experiències i les possibles col·laboracions en l'àmbit de la informació. El bisbe Joan els va agrair molt la visita i s'alegra de la bona relació amb les persones que treballen en el món de la comunicació.

Elogi dels capellans

*Article publicat a www.catalunyareligio.cat
el dissabte 27 de març de 2010
per Ramon Prat i Pons (Teòleg)
Facultat de Teologia de Catalunya, IREL
i Vicari General de la Diòcesi de Lleida*

Fa quaranta anys, en rebre l'ordenació de prevere, vaig iniciar un camí apassionant que, al mateix temps que orientava la meua vida al servei de la comunitat cristiana i de la societat, m'ha fet el gran regal d'experimentar en la vida diària que val la pena haver nascut. Dit en termes humanistes, això equival a afirmar que quan hom es deixa captivar per la tendresa de Déu i opta per intentar estimar la gent del seu entorn, experimenta el regal de l'autoestima. La raó és ben senzilla. Hom acumula més diners com més en guarda, però hom gaudeix de més amor com més en dóna.

La meua tasca pastoral m'ha portat a viatjar per totes les contrades de Catalunya, per gairebé totes les diòcesis d'Espanya i, també, m'ha posat en contacte amb molta gent d'altres continents en diversos encontres internacionals. Des del coneixement directe de molts capellans, dono testimoni que, malgrat algunes excepcions, que es donen com en tots els col·lectius humans, la immensa majoria dels preveres està formada per homes profundament religiosos, humanistes, senzills, ser-

vicials i pobres. Quan he anat a fer un servei a una parròquia o diòcesi, he donat el que tenia, però he rebut molt més: el testimoniatge senzill i lluminós de gent que estima i que no demana res a canvi.

Per aquesta raó, al mateix temps que es tracta d'eradicar del ministeri eclesial els capellans que hagin tingut comportaments inadequats –de la mateixa manera que ho faríem amb altres col·lectius com els metges, els pagesos, els economistes, els obrers, els professors, els juristes, etc.– vull afirmar que el servei dels preveres a la comunitat cristiana i a la societat, és una energia vital social molt positiva, clau per la vida de la comunitat cristiana i generadora del bé comú. Aquest elogi dels capellans li vaig sentir dir fa anys a l'Ernest Lluch, quan en una conferència, que va fer a Lleida, va afirmar que els capellans en els pobles, amb seny i sense fer soroll, guarien moltes ferides, solucionaven moltes tensions i conflictes i, en el seu conjunt, eren agents de pau en la vida del poble.

Ramon Prat i Pons

